

Městské divadlo Brno

ΕΡΩΤΕΙ

ROVNIKOVA 2P-3

BOHY PRÁVĚ
DO POUZARU

OSRUD. KOLOVA
ANOM. KROUŽEK
V ARO O POKUKA

13 listopad
ON

Listopad
2010
16. ročník

DOKOŘÁN

Cena: 15,- Kč

jeden ze zásadních obrazů lidské historie je Gauguinovo plátno s názvem „Odkud přicházíme? Kdo jsme? Kam jdeme?“ Jeho název, který jsme si kdysi ve Zdenkem Mertou vypůjčili jako podtitul pro faustovské muzikálové oratorium BASTARD, v sobě nese tři principiální otázky kladené si lidstvem odnepaměti. Otázky... otázky... otázky...! Co o sobě vlastně víme? Kdo vidí za horizont naší vystopovatelné minulosti, aby konečně řekl, zda jsme vskutku povstali z opice, nebo to bylo jinak? (Ne, že bychom na to neměli každý svůj názor, ale víme to vskutku jistě?) A kde v našem rozličnými paprsky prozkoumaném těle sídlí duše, pakliže tam někde sídlí, a nám se jeví, že sídlí? A co se s ní stane po naší fyzické smrti? A proč milujeme, žárlíme, trýzníme se a vůbec všechno to, co činí člověka, jak si všeobecně myslíme, nejvyšší bytostí na

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

vyznačuje jednoznačnou tečkou obsaženou v pointě, tážeme se, zdali nejsme pro své okolí natolik zábavní, že by od nás rádo slyšelo další anekdotu. I za vyznáním lásky, kterými je dramatická literatura nabita, je slyšet otázku: a co ty, jak ty mi odpovíš, miluješ mě rovněž, anebo se mám stydět za svou troufalost? A všimli jste si, že lidská bytost, která toho má na srdci více, pozvedává svůj hlas v průběhu své řeči do otázky, když se potřebuje nadechnout, a tím dává mimovolně najevo svůj průběžný dotaz: „posloucháte mě ještě?“, „stojíte o to, a bych vyprávěl dál?“

I ti, kteří se potřebují kvalitativně vyčlenit na úkor jiných, (jednoduše se dá říci, že o nich špatně mluví – pomlouvají je), i tito lidé, rychle hotoví s každým svým negativistickým úsudkem, oni mistři teček, kdy se za jejich „pravdou“ nedá zdánlivě už nic dodat jak je suverénní, se ptají! Jejich otázka je prostá: „Nejsm pro vás, kterým to sděluju, jedinečný? Nejsm úžasný, když tak brilantně dokážu formulovat cizí nedokonalost a špatnost?“

Divadlo v našem lidském světě odnepaměti funguje nezastupitelně právě proto, že je schopno v souladu s naší přirozeností se důsledně ptát na věci základní i rozšiřovat plejády otázek až do absurdních poloh našeho uvažování a při procesu průběhu divadelní inscenace se onen společný tok uvažování mění v rituál společného přemýšlení, díky němuž jsme schopni si pěstovat mimořádnou citlivost a schopnost hlubokého ponoru do společenských i intimních procesů našich životů.

Vězte, že i inscenace, jejichž přehled vám na jiném místě našeho časopisu nabízíme v podobě tzv. Ročního předplatného, byly generovány s touhou společně s vámi si užívat života, vnořovat se do něj právě skrze různé otázky. A byť víme, že otázku zákonitě následuje jiná, jsme připraveni se ptát ve vši upřímnosti znovu a znovu dál, dokud se konečně nedozvíme, kdo jsme, odkud přicházíme a kam jdeme... a možná i potom.

Na shledanou při svátcích otázek realizovaných ve výjimečných divadelních představeních se za všechny kolegy MdB těší

Stanislav Moša

Stanislav Moša, ředitel MdB

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

ALTA

OHL ŽS

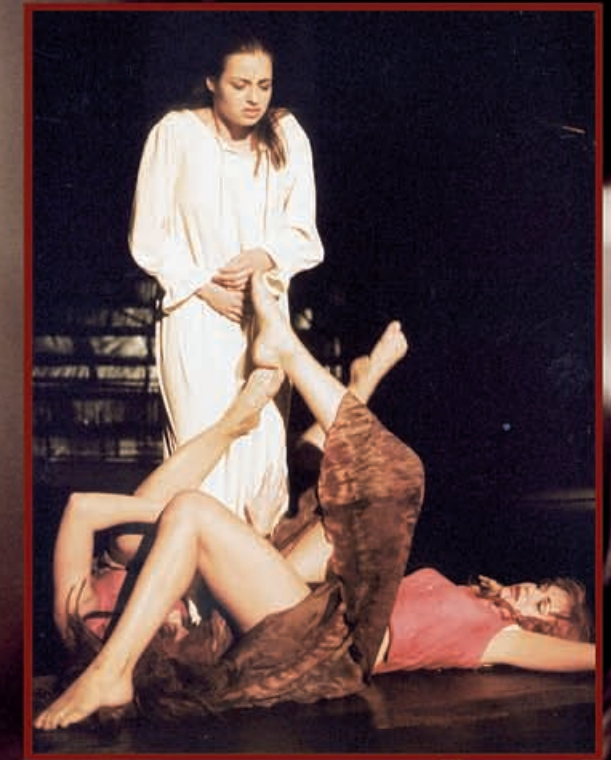
Foto: Jef Kratochvíl

KOLOČAVA

Muzikálová balada

Adaptaci Olbrachtova románu Nikola Šuhaj loupežník připravila autorská dvojice Petr Ulrych a Stanislav Moša.

Uvádíme 7., 8., 9. a 10. listopadu na Činoherní scéně.

**Bohuslav Reynek
Sirka v louži**

**Černá půl, půl bílá,
bárka bídy muší.
Měla z ohně duši.
Už ji vysvítila.**

**Neví kdy a komu.
Třeba na hodiny
mezi stíny viny.
Snad na cestu domů.**

**Černá, bílá pěna,
osten v dřímot máku.
Peří. Kde jsi ptáku?
Sirka zahozená.**

Smrtka portabáku.

*Co je střední Evropa jiného,
než společný hřbitov, architektonický park,
bleší trh, telefonní seznam s promíchanými
jmény a jídelní lístek?*

Dragan Velikić (1953) patří mezi neznámější
představitelů současné srbské literatury

Stanislav Moša, Jaroslav Milfajt, Stano Slovák

**V režii Stanislava Moši
a pod taktovkou dirigenta
Jakuba Kleckera zaznělo
dne 14. října 2010
v brněnské hale Rondo
monumentální
scénické oratorium
Arthura Honeggera
Jana z Arku**

Igor Barberić, Svetlana Slováková

Svetlana Slováková, Igor Barberić, Aneta Majerová

LELKOVÁNÍ DÍTĚ BRANČÍKOVÉ s LADISLAVEM LAKOMÝM, JAROSLAVEM DUFKEM A ZDENOU HERFORTOVOU

DOBŘE ROZEHRANÁ PARTIE

Mě setkání se třemi hlavními protagonisty nově připravované hry *Dobře rozehraná partie* bylo poněkud netradiční. Připadala jsem si totiž jako nezkušená učitelka, která má před sebou světaznalé žáčky. Přemýšlela jsem proto, co mají všichni tito tři veličáni brněnského hereckého nebe – Zdena Herfortová, Ladislav Lakomý a Jaroslav Dufek - mimo svoji hereckou profesi - ještě společného. A zjistila následující: – všichni jsou absolventi JAMU, to za prvé. Všichni tři zde nějakou dobu dokonce působili v roli pedagogů a vzdělávali do roztrhání těla hereckou mládež. Do třetice všichni hráli v Divadle bratří Mrštíků, či v brněnském Národním divadle. A aby toho nebylo málo, všichni se s úspěchem věnovali dabingu. Rovněž jsme je mohli vidat účinkovat v populárním televizním seriálu *Četnické humoresky*. Dnes, po letech, se opět setkávají na prknech Městského divadla Brno, právě v *Dobře rozehrané partii*. „Zapomněla jsem ještě na něco?“ zeptala jsem se všech tří jednoho odpoledne a zde jsou jejich odpovědi:

Jaroslav Dufek: Ještě jsme měli společná děvčata tady s panem Lakomým!

Ladislav Lakomý svým hlubokým, podmanivým hlasem pronáší: Ano, ano...

Zdena Herfortová: A to je všechno?

Ladislav Lakomý: No, ještě nás spojuje rozhlas, televize a známosti s brněnskými lidmi, sedávali jsme u vína například s Mikuláškem, Skácelem...

Vzpomenete si ještě, kde jste se poprvé potkali?

Jaroslav Dufek: My tady s panem Lakomým máme, dalo by se říci, společný celý herecký život. Potkali jsme se vlastně ještě předtím, než jsme vstoupili na půdu JAMU u pana profesora Waltera před přijímačkami. Můj tatínek mi tehdy donesl 100 partyzánek, aby mě pan profesor přezkoušel. A ve dveřích jsem se srazil tady s panem Lakomým. Vzpomínáš?

Ladislav Lakomý: Ano, to bylo opravdu tvářív v tvář.

Jaroslav Dufek: A od té doby jdeme celý život vedle sebe.

Ladislav Lakomý: Víte, my spolu studovali v jednom ročníku, jsme taková herecká dvojčata.

Jaroslav Dufek: Ale každý jsme takový jiný, pan Lakomý je lyrik a já prozaik. My jsme vlastně takové protipóly, bílý a černý.

A Vy, Zdeni, kde jste se poprvé potkala se svými kolegy?

Zdena Herfortová: No vidím to, jako by to bylo dnes. V roce 1965 jsem poprvé uviděla pana Lakomého v úžasné hře *Pašije aneb ukřížování Ježíše Krista*, kde jsem i já měla hrát anděla. Jenže pan režisér E. Sokolovský na mne tehdy z hlediště zakřičel „na kolena“, já mu nerozuměla, a tak mě tato inscenace minula. Nicméně na pana Lakomého jsem se chodila dívat dál. A s Jardou jsme se poprvé potkali ve hře *Hliněný vozíček* v Mahence. On byl tehdy prostě nepřehlédnutelný...nemusím snít pokračovat... A společně jsme se

všichni tři potkávali 25 let našeho společného divadelního života.

Ladislav Lakomý: A potom také přece ve *Vojně a míru*.

Zdena Herfortová: To jsme byli mladí a byla to krásná Kaločova inscenace, psal se rok 1970.

Jaroslav Dušek: Počkejte, já mám téma ke Zdeně. Dvě vzpomínky. První byl ten zmíněný *Hliněný vozíček*. Zkoušeli jsme tehdy na malé zkušební. Zdenička tam seděla, moc jí to slušelo, měla takové krátce střžené vlasy. Já po ní pokukoval, no prostě jsem na ni dělal oči. Což musím říci, že ona opětovala! A u toho zůstalo.

Zdena Herfortová: Já jsem měla ten krásný trochu trémový pocit na každé zkoušce, tak jsem se na divadlo s nimi těšila, bylo mi tehdy 22 let.

Jaroslav Dušek: A ta druhá vzpomínka se týká představení - jak se to vlastně jmenovalo? Ano, ano, *Balada o Alim z Kešanu*. Měli jsme tam se Zdeničkou spolu rozkošný, krásný, uhádaný dialog dvou mladých jižanských lidí, kteří se sice milují, ale zároveň hodně hádají. Jak je u těchto jižanů obvyklé. Představovali jsme turecký pár. No a na premiéru přijel i turecký velvyslanec. Po premiéře se konal v hotelu International raut a pan velvyslanec přišel tehdy za mnou a za Zdenou a vysekl nám poklonu, že ani Turci mezi sebou nejsou tak temperamentní, jako jsme byli my dva. Což nás tehdy strašně potěšilo. Ale pointa této vzpomínky je v tom, že pár dní nato čtu Svobodné slovo a tam píšou, že „v Praze zemřel turecký velvyslanec“...

Ladislav Lakomý: No to je ale černý humor!

Jaroslav Dušek: Jo a ještě si vzpomínám na jedno představení, příšerně dlouhé. Bylo to v Národním divadle v činohře a hráli jsme tehdy dohromady v jeden večer 3 hry. A ty jsi tam Zdeni hrála také, pamatuješ, dokonce mají sestru?

Zdena Herfortová: To víš, že pamatuji, bylo to ve hře *Tarelkinova smrt* a v tom kostýmu jsem si tenkrát připadala jako vagón...

Jaroslav Dušek: Tak to bylo naposledy, co jsme se potkali všichni tři a vlastně až dnes se setkáváme při nastudování *Partie*.

Ladislav Lakomý: No a v době, kdy paní Herfortová nastupovala k Mrštíkům, já odešel ve stejný rok do penze. To se psal rok 1992. A i když jsem potom stále hostoval, oficiálně už jsem byl důchodce.

To je neuvěřitelné, počítám-li dobře, jste tím důchodcem již 18 let! Tady platí ono známé, že muži nestárnou! Dovolte mi prosím nyní

malé odbočení k dabingu, kterým jste se všichni tři proslavili a posbírali ceny...

Jaroslav Dušek: Z mých nejznámějších dabingů byl asi polský válečný seriál, kde jsem daboval kapitána Klose. A pak také Carter McKey z tehdy nesmírně populárního seriálu *Dallas*, nebo Victora Gassmana, tehdejší italskou hvězdu.

Ladislav Lakomý: Já daboval Alaina Delona, snad pětkrát, potom také Jeana Maraise ve filmu *Věčný návrat*, Horsta Buchholze ve filmu *Dobrodruh z Istanbulu*.

Zdena Herfortová: Já dabing milovala! Nadabovala jsem stovky filmů. Ale co zavřeli státní dabing, tak už tolik práce nebylo, vlastně pro mne se postupně vytratila. Většina společností, které dabing provozují, je v Praze. Ale ráda na tu dobu vzpomínám.

Ladislav Lakomý: Víte-li pak, kolik je v Praze divadel?

Jaroslav Dušek: Řekl bych 120.

Ladislav Lakomý: Těsně vedle - 102. Ale většina divadel nemá takové soubory jako Městské divadlo. Pracují na živnostenský list a najímají toho, koho potřebují a kdo má zrovna čas. Tudiž v Praze je spousta nevytížených herců a proto ten dabing přetáhli tam. My jsme jim tím trochu brali chleba.

Zdena Herfortová: A Praha to vlastně teď všechno pokrývá. Jinak já ráda vzpomínám třeba na film *Koně se také střelí* s Jane Fondovou. To byl pěkný dabing. Ale už ten film předabovali.

Ladislav Lakomý: Ale to se musím Prahy zastat. To není nic proti Brnu. Ať jsme zase objektivní. My jsme dabovali filmy na starý klasický materiál, zvuková stopa zestárne. Prostě po těch letech to je nekvalitní a musí se to předabovat.

Zdena Herfortová: Asi máš pravdu, ale je mi to líto.

A Cetnické humoresky?

Zdena Herfortová: Já točila tři řady tohoto seriálu ještě za režiséra A. Moskalyka a hrála jsem Vladěnu Šiktancovou. Krásná spolupráce s celým štábem a hlavně s p. režisérem. Na tento seriál mnoho diváků vzpomíná a přáli si, aby nekončil.

Ladislav Lakomý: Já tam v jednom příběhu hrál padělatele peněz, také ještě za Tondy Moskalyka a ten mi na rovinu řekl, protože my jsme byli velcí kamarádi, že už jednoho herce nechce vícekrát obsazovat do stejného seriálu.

Ladislav Lakomý s Ivanou Vaňkovou a Stanislavem Mošou na premiéře muzikálu *Cikáni jdou do nebe*, režie: Stanislav Slovák

Jaroslav Dušek: Já tam hrál pouze okrajovou postavu zemského velitele v několika dílech.

A kdy jste začali zkoušet Dobře rozehranou partii?

Ladislav Lakomý: No v červnu jsme měli takové předprázdninové setkání, kde jsme si k tomu něco málo řekli, přečetli si scénář.

Jaroslav Dušek: Ale to bylo opravdu jen takové letmé seznámení, skutečně jsme začali zkoušet až minulý týden.

Když jsem si četla obsah hry, napadla mě jistá podobnost se slavnou My Fair Lady. Zde to jsou dva dlouholetí kamarádi, zvyklí na svůj stereotypní styl života. A ten jim rozbije žena. V případě My Fair Lady Lisa Doolitlová, ve Vašem případě Zdena v roli hospodyně Rosalindy. Nemyslíte?

Ladislav Lakomý: No, není to úplně stejné, je to trochu jinak. Ale když se nad tím zamyslím, je tam podobný asi ten moment „zkulturnění“. Rosalinda Freda a Lisa starého Higginse.

Zdena Herfortová: Je tam trochu nádech lásky...

Ladislav Lakomý: O jaké lásce to mluvíš?

Zdena Herfortová: No přece o lásce, jako vztahu dvou lidí!

Ladislav Lakomý: No počkej, ty myslíš, že ona se do něj zamiluje?

Zdena Herfortová: No tak dobře, budeme to nazývat láskyplné sympatie. Není to láska v tom pravém smyslu, v tom jarmín, ani v letním rozpuoku. Ale nějaký druh lásky tam je, já bych se tomu nebránila!

Abychom si to tedy ujasnili, pan Lakomý hraje Walta, pan Dušek Freda a Vy Zdeni, hospodyni Rosalindu...

Ladislav Lakomý: Já neříkám, aby ses tomu bránila! Ale já si zase myslím, že téma lásky tam nepatří. Já bych použil jedno jediné slovo, které se mi zdá nevhodnější a to je VZDOR! Ty sis dala za úkol mu nepodlehnout. Jeho syn tě varuje, upozorní tě na jeho povahu. A ty tam říkáš doslova „ale on si na mne nepřijde“!

Zdena Herfortová: Já přicházím k Fredovi a vlastně zjišťuji, že tento druh (jak to vyjádřit) komunikace, mám také ráda. Víte, jak se s tou hrou stále víc seznamuji, zjišťuji každým dnem její další a další rozměr. Uvidíme, jak se to podaří zahrát a co vlastně bude fungovat.

Ladislav Lakomý: Víte, ONA nám vlastně naruší naši komunikaci!! Mezi mnou a Fredem.

Zdena Herfortová: To víš, ženská toho na pokoji moc nenechá... zvlášť, když jí to baví!

Jaroslav Dušek: Já to teď vidím spíše v obecné rovině, ale za svoji figuru můžu říci, že bychom měli být vlastně s Ládou rádi, že doteď nejsme odstrčeni na slepou kolej. Že ke konci života je člověku dovo-

leno dělat to, co má rád a to je divadlo. A Freda a Walta vidím jako dva stárnoucí muže, kteří se mají prostě rádi. Mají společný zájem - šachy. A najednou mezi tyhle lidi, kteří mají zajeté své koleje, vltíne tahleta atomová bomba, která jim všechno rozhází.

Ladislav Lakomý: To jejich domino!

Zdena Herfortová: Neměli bychom toho moc předem prozrazovat, abychom neztratili pozornost diváka...

A Rosalinda věděla, že bude ve svém novém zaměstnání takhle „bojovat“?

Ladislav Lakomý: Samozřejmě, že to věděla. Fred byl na všechny své hospodyně hrubý a jeho syn, když jí přijmal, ji na to upozornil. Řekl jí, co ji vlastně čeká.

Jaroslav Dušek: Já to vidím tak, že ona při své nátuře to brala jako výzvu!

Zdena Herfortová: Ano, obrátila všechno vzhůru nohama. Ale ne proto, že by to chtěla udělat schválně, to ne. Ona prostě je taková.

Ladislav Lakomý: Ale já si stejně myslím, že je zde evidentní daleko větší duševní souznění mezi Waltem a Rosalindou! Znáte ten pocit, když někoho potkáte a on vám zavoní. Tak to je pro Rosalindu Walt. Prostě Fred se tomu brání, nechce, aby s ním kdokoliv manipuloval, synem počínaje a Rosalindou konče.

Jaroslav Dušek: Fred je zkrátka svůj a už se nechce měnit.

Takže Herfortová a Dušek zde mají další „tureckou scénu“?

Zdena Herfortová: Už jsme trochu starší „Turci“, ale až tak bych to opravdu neviděla.

Jaroslav Dušek: S tvrdohlavostí těch dvou mladých to opravdu jistou podobu má. Cítím v tom jakýsi druh boje mezi nimi.

Ale nebudeme už více prozrazovat, vidíte? Zeptám se Vás ještě na pana režiséra Stana Slováka, jak se Vám s ním pracuje?

Ladislav Lakomý: Po těch několika zkouškách je moc brzo na to dělat nějaké závěry. Ale určitě je to osvěžující, nechat se režírovat někým mladým, poznat ten svět dnešních mladých režisérů.

Zdena Herfortová: Já jsem na práci se Stanem Slovákem spíš zvědavá, zažila jsem ho jako asistenta režie u hry *Apartment* a byl tehdy velmi vidný a přesný.

Jaroslav Dušek: No, řeknu to takhle, že do našich zkorutalých cév vleje mladou krev.

Ladislav Lakomý: Já si myslím, že to co on má vůči nám třem, je pokora. A to v tom pěkném a lidském slova smyslu, víte jak to myslím.

Určitě. Moje maminka mi říkala, že až Vás budu oslovovat, mám použít titul „mistře“, nazývají Vás tak?

Ladislav Lakomý: No, tak teď to není potřeba, ale to víte, že ano.

Jaroslav Dufek: No, mně se líbí: Pane Mistr.

Ladislav Lakomý: Starým a zkušeným hercům se tak říká.

Zavzpomínejte ještě na nějaké společné představení, prosím ...

Zdena Herfortová: Já těch vzpomínek mám, *Idiot, Platonov, Vojna a mír, Dvě uši dvě svatby, Zavraždění svatě Celestýny, Boris Godunov, R.U.R., Zbojníci a žandáři, Balada o Alim z Kešanu...* a dalších asi 20 let v Mahelově činohře...

Jaroslav Dufek: *Nepřítel lidu* od Ibsena. Láda tady hrál toho kladného, hodného a já jeho záporný opak. Bylo to jedno z našich nejkrásnějších setkání na divadelních prknech. To je jedno z představení, kdy mi bylo s Ládu na jevišti nejlépe.

Ladislav Lakomý: Víte, já už od pohledu nemůžu hrát nějakého siláka a tak jsme vlastně ve většině her byli na opačných stranách. Já ten dobrý a Jarda ten rošťák. Když se nad tím zamyslím, tak model našeho vztahu se ukázal v Olbrachtově *Podivném přátelství herce Jesenia*. Tam jsou dva typy herců – Dufek a Lakomý. To je Jesenius a Veselý. Potom, co jsem toho Olbrachta přečetl, jsem si uvědomil, že takhle je to i mezi námi. Že ten Jarda má to herectví od boha, já už míň. Já si to, co mi nenadělil Pánbůh, musím dopřemejšlet. Jarda to tam prdne a je to tam. To je vlastně i případ *Dobře rozehrané partie*. Jarda zde hraje toho cholerika a já melancholika. Takže celý náš život se pohybuje na těchto dvou pólech.

„Přesně tak!“ končí náš rozhovor Jaroslav Dufek, loučí se a odchází na zkoušku...

Zdena Herfortová: Víte, oni dva jsou opravdu a snad nejen pro mne, ojediněli – tak jsem se na ně ostatně dívala celý život! Pan ředitel Moša mi vlastně tuto hru spolu s dramaturgem Šotkovským nabídli k mým narozeninám, za což jsem jim nesmírně vděčná. Věřím, že v tomto obsazení to skutečně bude dobře rozehraná partie a že si to na jevišti užijeme.

...loučí se také Zdena Herfortová se slovy... „No, já se nemůžu loučit, nesnáším loučení... určitě se zase uvidíme.“

Ladislav Lakomý: Co vím bezpečně, tak tady v tomhle představení se nesmí tlačit na pílu, nesmí se zde vyrábět humor. Tím by se to zabilo. To musí vyplýnout ze situace.

A mohu se zeptat, či to byl nápad, postavit vás tři do hlavních rolí?

Ladislav Lakomý: No, co já vím, tak pana Moši. Ten vymyslel, že opět potká tři herce, kteří téměř celý svůj divadelní život stáli na pódiu vedle sebe. V tom je určitá symbolika. Já osobně to dokonce cítím tak, že se tímto představením s nimi vlastně rozloučím.

Rozloučím???

Ladislav Lakomý: Já bych se toho nebál. Já bych klidně na té rakvi tu krajku nechal. Alespoň pro mne je to příležitost podat si ruce, důstojně se rozloučit a poděkovat tomu životu, který nám umožnil, že jsme spolu mohli 40 let hrát.

Promiňte, ale slyšela jsem, že na začátku nebylo úplně jednoznačné, zda se představení vůbec uskuteční?

Ladislav Lakomý: Ono to vlastně v jednu chvíli vypadalo, že se tohle představení vůbec neuskuteční. Pan Moša to totiž nabídl Jardovi a ten řekl svoji oblíbenou větu „víte, ono to má na mě moc písmenek!!!“. Ale nevím, zda na tom potom zapracovala Zdena, nebo někdo toho Jardu přemluvil, ale Jarda nakonec řekl, že do toho půjde.

Chválabohu! A jak byste tedy divákovi „v kostce“ popsal Dobře rozehranou partii?

Ladislav Lakomý: Je to situacíní, trochu hořká komedie o stárnoucích lidech a jejich problémech. Já bych byl moc rád, kdyby divák, který se přijde podívat, se usmíval. Aby neříčel smíchy. Sice jsou tam místa, kde by mohl říčet, ale jinak, ať se jen usmívá. My ho musíme hladit. Pro mne tahle role není vůbec jednoduchá, protože jsem už starý, jsem sám, 9 let vdovec a vím, o čem to je. Fred má syna a ten se stále snaží otci nějak pomoci, být mu nabližku. Syn prodává vysavače, je to normální kluk. A já zde jako Walt utrousím „no vidíš, alespoň se o tebe stará a můj syn má fabriku a vůbec neví, že existuju“. Divák si tedy uvědomí, že je mezi námi spousta starých lidí, kteří žijí sami, opuštění. Mají sice děti, ale ti na ně kašlou. Tohle je na tom to smutné, to hořké.

Děkují Vám, Mistře,

za Vaše slova a za velkou trpělivost věst se mnou tento rozhovor, jakož i Vaším oběma kolegům, paní Zdeně Herfortové a Jaroslavu Dufkovi. Vám však hlavně za výdrž a ochotu povídat si se mnou nejděle ze všech. Bylo mi ctí se s Vámi seznámit. Napadá mě, že je pravda, co se říká, že pokud začíná jméno a příjmení herce stejným písmenem, že jde o herce přímo od Pána boha. Tak například: Ladislav Lakomý, František Filipovský, Hugo Haas, Jiřina Jirásková, Alan Alda, Greta Garbo, Claudia Cardinale...

Foto: jeř Kratochvíl

KŘÍŽ * ULRYCH * HAJDA * ŠTĚDRŇ * KUNDERA * PŘÍDAL * KRÁTKÝ * ČERNÝ * ZIEGLBAUER * MIKULÁŠKOVÁ * ULRYCHOVÁ * POLÍVKA * KRATOCHVIL * MONYOVÁ * GIRSTLOVÁ * CÓN * TREFULKA * ZOUBEK * ZÁBRANSKÁ * ČERNÁ * NĚMEC * PLCH * HNILÍČKA * SCHERHAUFER * JESTŘÁB * ROTREKL * MYSLIVEČEK * POSPIŠIL * VONDRÁK * UHDE * BLÁHA * MACHOUREK * JEŘÁBEK * GROCH * SPÁČIL * TUSCHNEROVÁ * VESELÝ * RICHTER * GAZDÍK * KUČEROVÁ * HEGER * KROČIL * KUDĚLKA * BORN * DOSTÁL * KUBÍČEK * LEJSKOVÁ * LAPČIKOVÁ * SMEJKAL * ONDŘÍČEK * LASICA * PAVLICA * WITTMANN * TRÝBOVÁ * BLATNÝ * JUNÁK * MOŠA * MILKOV * BUREŠOVÁ * MERTA * KOŠTÁL * CEJPEK * OSTRÝ * PETRDLÍK * ONDERKA * JIRÁSEK * JAVOROVÁ * MORÁVEK * DUCHOŇ * MARTINEC * CIPRIAN * HRUBÁ * PROSTĚJOVSKÝ * SIS * POHANKA * NOVÁČEK * PECINA * MAREČEK * KRACIK * FIEBER * JOSEK * DUŠEK * MICHÁLEK * SRBA * MAJEROVÁ * ANTALOVÁ * POSTRÁNECKÝ * ŽÁČEK * VLAŠINOVÁ * STARINA * HLOUŠEK * BŘEZINA

**DENNY
RATAJSKÝ**

V naší zemi máme zvyk, že návštěvy se v předsíni zouvají. Kdybychom k tomu ale donutili našeho dnešního Hosta do domu,

HOST DO DOMU

značně bychom se ochudili. Denny Ratajský se totiž svýma obutýma nohama žíví, a to jako stepař.

Nebo spíše stepující herec. Původně ho braly jen plíšky podbité střevíce, ale právě díky nim se dostal k divadlu. Ve své vášni pro step hlítal všechno, kde se alespoň okrajově objevil, proto se jednoho dne setkal i s americkou filmovo-muzikálovou produkcí. Do království muzikálu ho neuváděl nikdo menší než Fred Astaire a v rámci in-

tenzivního samostudia se samozřejmě setkal i s Julií Andrews a Dickem van Dykem coby filmovými představiteli Mary Poppins a kominíka Berta.

K herectví podle svých slov poprvé přičichl právě na půdě Městského divadla, když hostoval v legendární *West Side Story*. Následovaly další inscenace a na jejich základě přišlo Dennyho rozhodnutí přihlásit se na JAMU. Díky tomu je z něj vystudovaný činoherec. Ovšem s pohybovou a taneční průpravou, kterou mu může leckdo závidět.

Jeho nadání v současné době nejvíce využívá Divadlo Na Fidlovačce, kde hraje v *Šumaři na střeše*, *Divotvorném hrci*, *Stvoření světa*, komediích *Jak vyloupit banku* a *V korzetu pro tetu* a mnoha dalších inscenacích. Je také součástí hereckého ansámblu Hapkova a Horáčkova lyrikálu *Kudykam*, kde hraje Šumichrásta Alfu. A od listopadu se vrátí zpět na místo, kde tohle všechno začalo – do brněnského Městského divadla (ale tentokrát už na Hudební scénu, která tu v době jeho předchozího působení ještě nestála).

Jeho Berta si nenechte ujít a vězte, že tenhle mladík naučil stepovat celý muzikál o zázračné chůvě s iniciály MP. I proto jsme ho měsíc před premiérou vyzpovídali. „Cvak-cvak-dupity-cvak, tap-dupity-dupy-tap-ťa-dap-cvaky-cvak!“ Rozhovor s Dennyem Ratajským právě začíná.

Jak jste se k muzikálu Mary Poppins v Městském divadle Brno dostal? Hrálo roli i Vaše předchozí hostování v inscenaci Shakespearovy Marné lásky snahy?

Samozřejmě, že hrálo. Ale nebylo to jen kvůli hostování v tomto představení, protože právě v Městském divadle Brno jsem po-

prvé přičichl k herectví. V roce 1996 jsem začal hostovat jako patnáctiletý ve *West Side Story*, pak v *Cyranovi* a vyvrcholilo to právě *Mamou lásky snahou*. Na základě těchto zkušeností jsem se přihlásil na JAMU, kde jsem pak vystudoval obor činoherní herectví.

Znal jste Mary Poppins dříve, než nabídka na spolupráci na muzikálu přišla? Pokud ano, tak kdy a jak jste se s ní poprvé setkal?

Mary Poppins jsem znal jen filmovou. Souvisí to s mým stepováním, kdy jsem sledoval snad všechny americké muzikály, abych načerpal inspiraci a učil se. Dodnes považuju americké filmové muzikály z let padesátých za to nejlepší, co kdy vzniklo.

Stepu se věnujete od svých devíti let, už předtím jste dělal lidový a klasický tanec. Co Vás ke stepu přivedlo?

Vzhledem k tomu, že jsem byl jako dítě velmi živý, rodiče se mě snažili nějak „zchladit“. Nejdřív mě přihlásili do místního fotbalového klubu v Brně-Bohunicích, kde jsem si nevedl vůbec špatně, ale v momentě, kdy na mou adresu začali pokřikovat: „Stáhněte toho baletáka ze hřiště!“, pochopil jsem, že můj život povede jiným směrem. Už v té době jsem chodil do folklorního kroužku, pak přibyl společenský tanec. A tam jsem poprvé zaslechl ten dusot.

Takže na fotbal nezbyl čas. Stepování mě úplně nadchlo, navíc má tu výhodu, že je to individuální disciplína a nejsem na nikom závislý. Bavilo mě to natolik, že v té době jsem trénoval snad dvě hodiny denně.

Co je ve stepu nejdůležitější a nejdůležitější?

Je to spousta faktorů, mezi tři nejdůležitější bych započítal techniku, cit pro rytmus a fyzickou kondici.

Jak rychle se několi-

kanásobný český i slovenský mistr stepu dostane po divadelních prázdninách do vrcholné kondice?

Je fakt, že prázdniny si užívám dosyta a pak mám trochu problém dostat se do normálu. Tentokrát nemám strach, že by to trvalo dlouho, protože přece zkouším Mary Poppins.

Jak se Vaše nohy cítí po představení?

Nohy už někdy bolí, mlátím do toho dvacet let, tak je jasné, že se to projevuje.

Dá se spočítat, kolik úderů vytukáte do podlahy během jednoho, řekněme minutového sóla?

Nikdy jsem to nepočítal, ale z Guinnessovy knihy vím, že nějakému Angličanovi se podařilo vytukat snad 15 úderů za vteřinu! To nechápu, musel to být robot.

Jaká je práce co-choreografa a co všechno máte v inscenaci na starosti?

Na starosti mám především stepové variace a čísla. Všechno to zkusíme pořád dokola, aby nám to pevně utkvělo v hlavě. Taky se občas snažím něco poradit Lucii, ale moc jí do toho nemluví, protože ona je vždycky dobře připravená.

Jak náročné je naučit soubor Městského divadla Brno stepovat?

Byl jsem mile překvapený, s jakou rychlostí to lidi chytali. Samozřejmě, že se step nedá

S Petrem Štěpánem a Tomášem Sagherem v muzikálu *West Side Story*, režie: Stanislav Moša

S režisérem Petrem Gazdíkem

ální úprava podlahy Hudební scény?

Petr Gazdík mi říkal, že podlaha bude speciální právě pro step, tak jsem sám zvědavý.

Jaké jsou nejoblíbenější role ve Vašem pražském působišti – v Divadle Na Fidlovačce – a proč?

Mou srdcovou záležitostí byl muzikál *Funny girl*, který jsme hráli i tady u vás. Má už rok po derniéře, ale představení jsem měl rád z toho důvodu, že jsem mohl naplno využít veškeré své doved-

nosti, které jsem se učil od dětství.

Honza Šmikmátor,

foto: jef Kratochvil a Tino Kratochvil

naučit za dva měsíce, ale věřím, že na jevišti bude nakonec vidět, jak všichni poctivě makali.

Kolik času při zkoušení trávíte „na place“? Jste konec konců nejen co-choreograf, ale i jeden ze dvou představitelů kominíka Berta.

S časem je to problém, protože neustále jezdím na trase Brno-Praha a zpět. Zním téměř každý železniční sloup, mám spočítané všechny panely na dálnici. Cestování je úmorné, ale na zkouškách mě to baví a nabíjí. Na place jsme téměř pořád, když se nearanžuje, tak se na druhé zkušební zpívá nebo tancuje. Vytížení v Městském divadle je obrovské a za to všechny obdivuji. Je to velice náročné, ale všichni mají profesionální přístup.

Přestože má *Mary Poppins* ještě před premiérou, můžete zhodnotit, v čem je pro Vás největší přínos spolupráci na této inscenaci?

Jsem rád, že tato nabídka přišla právě z tohoto divadla, protože o Městském se všeobecně ví, že se tu muzikály dělají dobře a poctivě. O tom se teď přesvědčuji na vlastní kůži. Navíc tu potkávám staré známé z let minulých a je příjemné pracovat v prostředí, které dobře znám.

Byla pro stepovací čísla zapotřebí speci-

V muzikálu *Mary Poppins*,
režie: Petr Gazdík

RADKA COUFALOVÁ

RADKA MACHOVÁ U KÁVIČKY S RADKOU COUFALOVOU

M: *Ahoj Radí, jak se máš, nepokecáme? To víš, jsem na mateřské, tak mám dost času...*

C: No, já jdu zrovna ze zkoušky a večer hraju, tak si na chvilku můžeme sednout!

ČERT TĚ VEM

M: *Vy teď zkoušíte Mary Poppins, že? Jaké to bude? Slyšela jsem, že to má být velkolepé!*

C: To určitě bude. *A co ty, jak zvládáš dvě děti? Je pravda, že je rozdíl jedno a dvě?*

M: Tak to pravda je. Matyáš je už v první třídě a stává se z něho pěkný raubíř. Jiříček se v devíti měsících suverénně postaví a přejde se mezi pohovkou a stolkem, takže další živé stříbro. *V Mary s vámi taky hrají děti, že?*

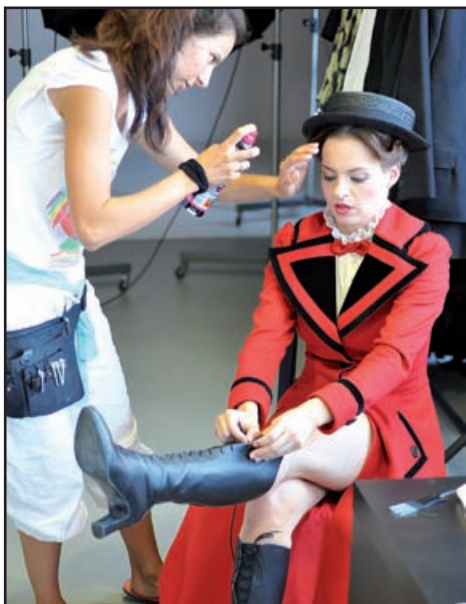
C: Kluk a holka, ale máme je pro jistotu ve čtyřech alternacích. Práce s dětmi je pro nás a hlavně pro pana režiséra oříšek. Dovedeš si to představit!

M: *Zvládají to?*

C: Některé jsou moc šikovné, už u nás třeba v něčem hráli, tak ví o co jde. Herecky nás občas strčí do kapsy! Jejich part je obsáhlý a opravdu těžký! *Nenapadlo tě, že by roli chlapečka mohl hrát tvůj Matyáš?*

M: Tak to opravdu nenapadlo! Bude mít v lednu sedm, takže by věkově odpovídal. Má i vý-

borný hudební sluch, ale ne vlastnost to prodat. Básničky a písničky se učí nerad, to, co ho zaujme, musí obsahovat nějaký vtip anebo aspoň jedno sprosté slovo. Miluje Nohavicu, hlavně písničku Milionář a básničku Haló, haló, co se stalo? Kolo se mi polámalo! Jaké kolo? Favoritka, přeletěl jsem přes řídítko atd., kterou říkal i u zápisu. *A jak se ti zkouší Mary?*

C: Je to moc příjemná práce. Petr Gazdík je pohodový, ale náročný režisér a to mi vyhovuje. Má přesnou představu a nenechá na nás nit suchou. Za Mary jsem vděčná, pěvecky a pohybově je pro mne ideální, a po herecké stránce je to pro mne nová zkušenost a velká výzva. Jsem od přírody živelný tvor, v Mary musím svůj temperament držet na uzdě, pořád a dost pevně. Doufám, že se mi to nakonec podaří. Ve svém soukromém životě mám každou emoci napsanou na čele, pro herece ideální vlastnost. Ne však pro herečku, co má hrát asertivní „óperku“ Mary Poppins! Můžu použít jen omezenou škálu hereckých prostředků, protože jakékoliv vybočení z jejího charakteru pokazí celkový dojem. Promiň, pořád melu, a co ty? **Dostaneš se někdy od dětí? Máš někoho, kdo ti je pohlídá?**

M: Jasně! Mám úžasnou maminku, která přijede z Ostravy, když potřebuju.

A když nemůže, tak hlídá druhá babička, Jirkova maminka. Máme velké štěstí, že máme skvělé rodiny, které nám děti rády pohlídají a moc pomáhají.

C: A co tatínek? Jak si užívá otcovství?

M: Tatínek si to užívá, ale má moc práce. Jakmile je doma, snaží se dětem všechno vynahradiť. **Nevíš náhodou, jak mu to jde v divadle?**

C: Náhodou vím! Má za sebou účinkování v oratoriu *Jana z Arku* a momentálně je pohlčen *Oidipem*. V listopadu ho ještě čeká premiéra *Jesus Christus Superstar* v pražském Karlíně, kde se mu podařilo získat roli Petra. **Však tam zkoušel celé prázdniny, ne?**

M: No jo, byla jsem na všechno sama. Neustále jsem s dětmi pendlovala mezi severní a jižní Moravou, od rodiny k rodině, takže nám to docela rychle uteklo a pořád jsem měla někoho k ruce.

C: A teď by to chtělo ještě tu holčičku, co?

M: No...asi...jo! Tak za tři, za čtyři roky...Jestli to ale bude třetí kluk, tak mě odvezou. Mám takový pocit, že to tak nakonec dopadne!

C: Byl by to problém?

M: Jasně, že ne!

C: Radko, promiň, já už budu muset jít, musím ještě stihnout napsat rozhovor sama se sebou!

M: Co? Co to je za blbost?

C: Proč? Člověk se přece občas sám sebe na něco zeptá, ne?

M: Eee?!!??? Asi... jo...Tak ahoj, jdu vyzvednout Matyáška ze školy!

Foto: jeř Kratochvil a Tino Kratochvil

*Ze zkoušky muzikálu
Mary Poppins,
režie: Petr Gazdík*

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ 2011

Vážení divadelní přátelé, dovolujeme si Vám nabídnout nové předplatné, díky němuž zhlédnete nejen to nejlepší z repertoáru našeho divadla, získáte však také řadu nezanebatelných výhod. Mezi ně patří například to, že každý předplatitel má zaručené své stálé místo v hledišti (dle vlastního výběru), měsíčně pak obdrží zdarma časopis *Dokorán*, ve kterých se dozví o všech aktivitách i zajímavých projektech Městského divadla Brno. Na téměř všechny mimořádné akce je pak každý předplatitel zván za neuvěřitelně fantastické ceny. Ostatně; ta je zásadní už při samotné koupi abonmá: je až o 30 % nižší než při koupi jednotlivých lístků v pokladně divadla.

ČINOHERNÍ SCÉNA

Robin Hawdon

DOKONALÁ SVATBA

třeskutá komedie

Svatební obřad a chvíle před ním jsou obvyklé situací, kdy se lámou životní osudy. Tak je to i v jedné z nejlépe napsaných komedií současnosti. Bill s Ráchel jsou šťastní. Bill s Ráchel se budou brát. Oba se na svatbu velice těší. I Tom, Billův svědek, se těší. I Ráchelini rodiče se těší. A krásné svatební apartmá je pronajato... Jenže ráno před svatbou se Bill probudí v posteli po noci, kterou si nepamatuje, s dívkou, kterou si nepamatuje a navíc si ani nepamatuje, co se mezi nimi dělo – a dívka říká, že leccos. Nezbyvá než ji okamžitě ukryt do koupelny a za vydatné pomoci svědka Toma a nebohé, do věci omylem zapletené pokojské Julie, se pokusit vše utajit před nevěstou a její matkou, zatímco na radost pijící otec začíná působit hotelové obsluze mírné komplikace. Vše se navíc definitivně zaplete ve chvíli, kdy Tom zjistí, která to dívka s Billem strávila noc. Vše v této komedii záměn, lži a nedorozumění spěje k nevyhnutelné katastrofě, která se nakonec ukáže paradoxně být tím nejšťastnějším řešením. Skvostná klasická situační komedie zkušného britského dramatika Robina Hawdona obletěla od své premiéry v roce 1994 jeviště cel Evropy...

Režie: Stano Slovák

Hrají: Lenka Janíková, Milan Němec, Petr Štěpán, Hana Holišová, Lucie Zedníčková, Irena Konvalinová, Zdeněk Bureš.

HUDEBNÍ SCÉNA

Jiří Žáček, Zdenek Merta

PTÁKOVINY PODLE ARISTOFANA

hudební politická satira

Řecký dramatik Aristofanes je pro svůj ostrý vtip, odvahu tnout do živého bez ohledu na to,

koho z momentálních společenských „elit“ a „celebrit“ si pohněvá, právem zván praotcem všech satiriků. Přestože jsou jeho hry téměř 2400 let staré, jsou ve své velkolepé společenské kritičnosti stále inspirující. Zřejmě nejznámější a nejspěšnější adaptací v Čechách je přepis *Ptáků* básníka Jiřího Žáčka *Ptákoviny* podle *Aristofana*, jeden z ojedinělých počínů českého satirického divadla 80. let. Žáček svou značně volnou adaptaci *Aristofanových Ptáků* tehdy komentoval větou: „Na případnou námitku, že tohle už je jiná hra než *Ptáci*, mohu odpovědět protinámitkou, že i svět se od *Aristofanových* dob poněkud změnil.“ Jde o text, který má pro Městské divadlo takřkající historický význam – při jeho inscenaci se v těsně předrevolučním Národním divadle poprvé sešli režisér Stanislav Moša a hudební skladatel Zdenek Merta. Nyní se k patřičně aktualizovanému a revidovanému textu vrátili, aby se opět pokusili (*Žáčkovými* slovy) „vyvolat ducha lidové taškařice s její živelnou hravostí, plebejskou neuctivostí a humornou nadsázkou.“ Neboť: „Staré se tváří jako nové, /což mění leda kolorit./ Vždycky se sčuchnou vyžírkové/ a usadí se u koryt!“

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Petr Gazdík nebo Martin Havelka, Rastislav Gajdoš nebo Tomáš Sagher, Jan Mazák nebo Karel Mišurec, Ján Jackuliak nebo Dušan Vitázek, Johana Gazdíková nebo Tereza Martinková, Libuše Bartošková nebo Martina Severová, Jiří Mach nebo Jakub Przebinda, Michal Isteník, Alan Novotný nebo Aleš Slanina, Svetlana Slovákova, Ivana Skálová nebo Pavla Vitázková, Zdena Herfortová nebo Markéta Sedláčková, Jan Apolenář nebo Ladislav Kolář, Igor Ondříček nebo Viktor Skála, Jaroslav Matějka, Zdeněk Junák nebo Erik Pardus, Lukáš Vlček, Mária Lalková, Vojtěch Blahuta nebo Eva Jedličková a další.

ČINOHERNÍ SCÉNA

Jean Anouilh

BECKET ANEB ČEST BOŽÍ

drama o přátelství a nenávisti

Proslulá Anouilhova hra je ozdobou světových jevišť už dobré půlstoletí a jaksí ne a ne zestárnout. Snad proto, že je prostě moudrá. Drama s námětem z anglické historie (12. století) využívá techniky "divadla na divadle" k evokaci vzrušujícího příběhu o přátelství a posléze rivalitě mezi králem Jindřichem II. Plantagenetem a jeho kumpánem, anglosaským feudálem Thomasem Becketem. Ten jako noblesní kolaborant virtuózně "tančí mezi vejci", jen aby si zachoval své výsady: je mladý, lehkomyšlný, chce žít a užívat si. Až do chvíle, kdy ho král při-

nutí přijmout úřad arcibiskupa canterburského, hlavy církve v Anglii: "Byl jsem člověk beze cti, a najednou jsem čest zase našel, křehkou a zranitelnou jako dítě, čest Boží. A ta se stala i mou cťou." Přeloženo do obyčejných slov: Becket nachází ztracenou důstojnost a poctivost k sobě samému. Pro tuto čest Becket obětuje pohodlí, majetek, přátelství krále a vpsoléd i život. V dramatu, které se vyznačuje Anouil-hovou elegantní schopností pojednat politikum vzrušivě a s nadsázkou, suchým humorem a brilantní konverzační vybroušeností oscilující mezi vtípem a filozofickou meditací, mezi tragikou a komikou, ožívají témata vzpoury individua proti zavedenému řádu, samoty jedince uprostřed druhých, vztahu lidského soukromí a světa...

Režie: Janez Starina

Hrají: Petr Gazdík, Petr Štěpán, Pavel Kunert, Ján Jackuliak, Josef Jurásek, Rastislav Gajdoš, Stano Slovák, Viktor Skála, Jana Musilová, Miroslava Kolářová, Hana Holířová, Jakub Przebinda, Ladislav Kolář, Jan Mazák, Eva Ventrubová, Vojtěch Blahuta, Michal Isteník, Jaroslav Matějka a další.

HUDEBNÍ SCÉNA

Jerry Herman, Michael Stewart

HELLO, DOLLY!

výpravný muzikál

Dílo, které po své newyorské premiéře v roce 1964 zaznamenalo světový úspěch, je geniální hudební adaptací divadelní hry Thorntona Wildera *Dohazovačka*, jejíž předlohou zase byla bláznivá komedie Johanna Nepomuka Nestroje *A jde se řádit*, jejíž předlohou zase byla vtipná jednoaktovka Johna Oxenforda *Dobře strávený den* (geneze námětu byla tedy poněkud složitější, ale vždyť se jedná o tak vzrušující téma!). Kdo muzikál nezná, tomu připomínáme: Jedná se o příběh podnikavé zprostředkovatelky sňatků na newyorském předměstí – dohazovačky Dolly Leviové, která si ovšem toho nejlepšího zákazníka nechává pro sebe a kouzlem své osobnosti dokáže mrzoutského starého mládence Horáce Vandergeldera nakonec změnit i proti jeho vůli v galantního a milujícího muže. Ústřední píseň byla nahrána nescetněkrát, ale šlágr z ní udělal svým osobitým „chraplavým“ hlasem až Louis Armstrong. Filmové zpracování zajistilo muzikálu nesmrtelnou slávu, když v roce 1969 věhlasný tanečník, choreograf a režisér Gene Kelly natočil film s Barbrou Streisandovou a Woldem Mattheuem v hlavních rolích. Od své premiéry se tento muzikál hrál na Broadwayi do roku 1970 a dosáhl fantastického počtu 2844 repríz.

Režie: Gustav Skála

Hrají: Alena Antalová nebo Ivana Vaňková, Igor Ondříček nebo Petr Štěpán, Hana Kovářiková nebo Marta Prokopová, Radek Novotný nebo

Robert Rozsochatecký, Jakub Przebinda nebo Aleš Slanina, Vojtěch Blahuta nebo Alan Novotný, Lenka Janíková nebo Ivana Skálová, Mária Lalková nebo Tereza Martinková, Zdena Herfortová nebo Květoslava Ondráková, Jiřina Prokšová, Karel Janský, Karel Mišurec nebo Zdeněk Bureš a další.

ČINOHERNÍ SCÉNA

Jaroslav Žák - Hana Burešová

ŠKOLA ZÁKLAD ŽIVOTA

hudební komedie ze života študáků a kantorů
„Co je štěstí? Muška jenom zlatá!“ „Teď vám názorně předvedu, jak se básník stává trpaslíkem.“ „Snědl jsem párek nevalné chuti a nepřišlo mi volno.“ „Ich habe gesagt!“ Tyto vpravdě kulturní hlášky pocházejí - jak všichni citelé české filmové klasiky dobře ví - z legendárního snímku Martina Friče *Škola základ života*. Již méně je známý fakt, že filmový scénář vznikl na základě divadelní komedie, kterou na výzvu E. F. Buriana napsal středškolský učitel Jaroslav Žák. A ten vycházel z vlastní humoristické prózy *Študáci a kantorři*, jež se těšila u dobových čtenářů mimořádnému ohlasu. A tak lze dnes říct, že Žákovy neopakovatelné postavicky „študáků“ a „kantorů“ - stejně jako autorovo laskavě ironické vidění školy coby sportovního zápasu - jsou právem nesmrtelné. Ba dokonce lze tvrdit, že dokud bude existovat škola, budou platit i brilantní a hluboce vtipné Žákovy postřehy o ní. Žákova divadelní verze se stala rovněž základem adaptace Hany Burešové; jsou do ní navíc dějově zakomponovány populární písničky třicátých let, které v inscenaci živě hraje a zpívá studentská kapela. S humorem i nadsázkou jsou tu nahlízeny typické školní situace, zobrazující „věčný boj“ študáků a kantorů, mezi nimiž poznáváme povědomé typy a charaktery prostředí nejen školního, ale vůbec českého.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Petr Štěpán, Milan Němec, Viktor Skála, Igor Ondříček, Vojtěch Blahuta, Alan Novotný, Lenka Janíková, Hana Holířová, Ivana Skálová, Ladislav Kolář, Jan Mazák, Ivana Vaňková, Irena Konvalinová, Zdeněk Junák, Karel Mišurec, Josef Jurásek, Martin Havelka a Zdeněk Bureš.

Objednávky na Roční předplatné 2011 přijímá komerční oddělení divadla, Lidická 16, 602 00 Brno, telefon: +420 533 316 410.

Cena: 1.900,- Kč; pro důchodce, studenty a držitele průkazů ZTP a ZTPP 1.500,- Kč.

Předplatné lze zakoupit každý všední den od 9.00 do 16.30 hodin.

Ager[®] spol. s r.o. Facility management

**Komplexní správa nemovitostí,
úklidové práce, údržba zeleně,
autodoprava, vyklízení ...**

**Ager, spol. s r.o., Kotlářská 51a, 602 00 Brno
Tel.recepce: +420 533 338 631
www.ager.cz**

SILVESTR 2010

**Tradiční SILVESTRPARTY
v Městském divadle Brno
již po jedenácté!
31. 12. 2010 od 18.00 hodin
(až do rána Nového roku 2011)**

Stefan Vögel **DOBŘE ROZEHRANÁ PARTIE**

Zdena Herfortová, Ladislav Lakomý
a Jaroslav Dufek v hlavních rolích

Režie:
Stano Slovák

Po skončení slavnostního představení
zábavní program s občerstvením:

- k tanci a poslechu na jevišti hraje orchestr Městského divadla Brno
- cimbálová muzika Václava Kovářika
- silvestrovská diskotéka Jindry Eliáše
- bohatý silvestrovský a novoroční raut o několika chodech
- slavnostní přípitek o půlnoci na jevišti (vše v ceně vstupenky)

Předprodej vstupenek a místenek:

Městské divadlo Brno, Lidická 16, 602 00 Brno, tel.: 533 316 410, e-mail: komercni@mdb.cz

Cena: 2511,- Kč

Č I N O H E R N Í S C É N A

William Shakespeare: **MACBETH**

Divadlo v Dlouhé

Jak velkou odměnu zaslouží hrdina? Má Macbeth zabít krále? Kdo zabije jeho? Dá se na cestu Birnamský les? Smyje voda potoky krve?

Hra o těch, kteří se v osudové vteřině rozhodli špatně. Klasika, jakou jste ještě neviděli.

Překvapivý výklad textu, který často rozrušuje jeho tradiční chápání a téměř vždy boří zažitě konvence a nefunkční klíše, opírá režisér Jan Mikulášek o výraznou scénografi Marka Čpina.

Režie: Jan Mikulášek

Hrají: Jan Vondráček, Jiří Wohanka, Martin Matejka, Vojtěch Vondráček, Tomáš Turek, Miroslav Hanuš, Čeněk Koliáš, Miloslav König, Martin Velický, Tobiáš Vacek, Bruno Aguas, Klára Sedláčková - Oltová, Gabriela Mikulková, Magdalena Zimová, Marie Turková, Martin Kocourek.

Alexandr Dumas st., Hana Burešová,
Štěpán Očenášek: **TŘI MUŠKETÝŘI**

Nejnovější dramatičce slavného historicko-dobrodružného románu rozvíjejícího romantický příběh o cti, věrnosti a lásce na pozadí politických intrik. Tři nerozluční přátelé, členové královských mušketýrů, statečný Athos, silák Porthos a subtilní Aramis nacházejí nového druha ve veselém gaskoňském šlechtici d'Artagnanovi. Společně pak čelí intrikám kardinála Richelieua, který se s pomocí svých špiónů - Mylady de Winter a hraběte Rocheforta - snaží zkompromitovat francouzskou královnu a upevnit osobní moc. Po čtených dobrodružstvích, v nichž je odkrýváno i leccos ze záhadné minulosti hrdinů, rytýřskost mušketýrů a jejich věrnost šlechtickým zákonům cti vítězí nad nástrahami mstivé Mylady i kardinála. Tři mušketýři dodnes u-

HRAJEME

chvacují svým dobrodružným pojetím, optimismem a životní energií, s níž hlavní postavy úspěšně čelí překážkám. V mušketýřské epopeji se Dumasovi podařilo vytvořit obraz nezapomenutelných hrdinů, kteří se díky morálním vlastnostem, odvaze, věrnosti a cti stali symbolem statečnosti a rytýřskosti. Dramatizace výjimečně úspěšných spolupracovníků našeho divadla bude v mnohém překvapující!

Režie: Hana Burešová

Hrají: Michal Isteník, Igor Ondříček, Petr Štěpán, Jaroslav Matějka, Ladislav Kolář, Ivana Vaňková, Pavla Vitázková, Eva Jedličková, Irena Konvalinová, Josef Jurásek, Viktor Skála, Dušan Vitáček, Zdeněk Bureš, Robert Jícha nebo Lukáš Vlček, Jan Mazák, Patrik Bořecký, Mária Lalková a další.

Sofokles: **OIDIPUS KRÁL**

Geniální dílo z doby před dvěma a půl tisíci lety bývá pokládáno za nejdokonalejší antickou tragédii vůbec a tvoří jeden z vrcholů světového dramatu všech dob: plnokrevně vášnivý a vpravdě nadčasový příběh o zločinu a trestu, vině, sebezpoznaní a odpovědnosti nabízející mimořádné herecké příležitosti. Thebský vladař Oidipus pátrá po příčině, pro kterou Thébys sužuje mor; podle deltské věšby jde o boží trest za nepotrestanou vraždu předchozího krále Laia. Oidipus, rozhodnutý odhalit pravdu a vykonat pomstu, objevuje krutou minulost a při jejím poznání prohlédnuv a poznáv pravdu, sám oslepné. Příběh Oidipa je příběhem o síle osudu, naplňujícího se právě skrze skutky, jimiž se mu lidé snaží vyhnout. Příběhem jedince, který platí za zločin proti řádu, ačkoliv tento zločin spáchal nejen nevědomky, ale dokonce proto racionální vůli své i všech ostatních zúčastněných. *Oidipus král* však není

pouze dramatickou analýzou individuálního svědomí, obsahuje i úžasný sociální rozměr. Třebáže byl ústřední a prvotní zločin spáchán bezděky, stal se reálným narušením rovnováhy řádu světa. A je neodkladnou povinností Oidipa jako vladaře, tuto rovnováhu opět nastolit, a to i za cenu sebeznížení. Sofokles vytvořil věčně naléhavě rezonující drama o dialektice života člověka a univerza, které může být vůči jedinci nesmírně kruté, nikdy se však nesmí stát panstvím náhody a zvůle.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jiří Mach, Ivana Vaňková, Viktor Skála, Josef Jurásek, Jan Mazák, Michal Isteník, Jaroslav Matějka, Zdeněk Bureš, Miroslava Kolářová, Irena Konvalinová, Kateřina Krejčová, Tereza Martinková, Martin Křížka, Karel Škarka, Jakub Uličník a další.

Robin Hawdon: **DOKONALÁ SVATBA**

Svatební obřad a chvíle před ním jsou obvykle situací, kdy se lámou životní osudy. Tak je to i v jedné z nejlépe napsaných komedií současnosti. Bill s Rachel jsou šťastní. Bill s Rachel se budou brát. Oba se na svatbu velice těší. I Tom, Billův svědek, se těší. I Rachelini rodiče se těší. A krásné svatební apartmá je pronajato... Jenže ráno před svatbou se Bill probudí v posteli po noci, kterou si nepamatuje, s dívkou, kterou si nepamatuje a navíc si ani nepamatuje, co se mezi nimi dělo – a dívka říká, že leccos. Nezbyvá než jí okamžitě ukryt do koupelny a za vydatné pomoci svědka Toma a nebohé, do věci omylem zapletené pokojské Julie, se pokusit vše utajit před nevěstou a její matkou, zatímco na radost pijící otec začíná působit hotelové obsluze mírně komplikace. Vše se navíc definitivně zaplete ve chvíli, kdy Tom zjistí, která to dívka s Billem strávila noc. Vše v této komedii záměn, lží a nedorozumné spěje k nevyhnutelné katastrofě, která se nakonec ukáže paradoxně být tím nejšťastnějším řešením. Skvostná klasická situační komedie zkušeného britského dramatika Robina Hawdona obletěla od své premiéry v roce 1994 jeviště celé Evropy...

Režie: Stano Slovák

Hrají: Lenka Janíková, Milan Němec, Petr Štěpán, Hana Holíšová, Lucie Zedníčková, Irena Konvalinová, Zdeněk Bureš.

Jaroslav Žák - Hana Burešová: **ŠKOLA ZÁKLAD ŽIVOTA**
„Co je štěstí? Muška jenom zlatá!“ „Teď vám názorně předvedu, jak se básník stává trapšákem.“ „Snědí jsem párek nevalně chuti a nepřišlo mi volno.“ „Ich habe gesagt!“ Tyto vpravdě kulturní hlášky pocházejí - jak všichni čtenelé české filmové klasiky dobře ví - z legendárního snímku Martina Friče *Škola základ života*. Již méně je známý fakt, že filmový scénář vznikl na základě divadelní komedie, kterou na výzvu E. F. Buriana napsal středoškolský učitel Jaroslav Žák. A ten vycházel z vlastní humoristické prózy *Študenti a kantorů*, jež se těšila u dobových čtenářů mimořádnému ohlasu. A tak lze dnes říct, že Žákovy neopakovatelné postavíčky „študáků“ a „kantorů“ - stejně jako autorovo laskavě ironické vidění školy coby sportovního zápasu - jsou právem nesmírné. Ba dokonce lze tvrdit, že dokud bude existovat škola, budou platit i brilantní a hluboce vtipné Žákovy postřehy o ní. Žákova divadelní verze se stala rovněž základem adaptace Hany Burešové; jsou do ní navíc dějově zakomponovány populární písničky třicátých let, které v inscenaci živě hraje a zpívá studentská kapela. S humorem i nadsázkou jsou tu nahlíženy typické školní situace, zobrazující "věčný boj" študáků a kantorů, mezi nimiž poznáváme povědomé typy a charaktery prostředí nejen školního, ale vůbec českého.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Petr Štěpán, Milan Němec, Viktor Skála, Igor Ondříček, Vojtěch Blahuta, Alan Novotný, Lenka Janíková, Hana Holíšová, Ivana Skálová, Ladislav Kolář, Jan Mazák, Ivana Vaňková, Irena Konvalinová, Zdeněk Junák, Karel Mišurec, Josef Jurásek, Martin Havelka a Zdeněk Bureš.

LISTOPAD

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

1.11.	pondělí	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek	
18.00		Tři musketýři	
2.11.	úterý	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek	
18.00		Tři musketýři	
3.11.	středa	William Shakespeare	Divadlo v Dlouhé
19.30		Macbeth	
4.11.	čtvrtek	Sofokles	A4
19.30		Oidipus král	
5.11.	pátek	Robin Hawdon	zakoupeno
18.00		Dokonalá svatba	
6.11.	sobota	Jaroslav Zák, Hana Burešová	
15.00		Skola základ života	
6.11.	sobota	Jaroslav Zák, Hana Burešová	
19.30		Skola základ života	
7.11.	neděle	Petr Ulrych, Stanislav Moša	
19.30		Koločava	
8.11.	pondělí	Petr Ulrych, Stanislav Moša	
19.30		Koločava	
9.11.	úterý	Petr Ulrych, Stanislav Moša	
19.30		Koločava	
10.11.	středa	Petr Ulrych, Stanislav Moša	
19.30		Koločava	
12.11.	pátek	Robin Hawdon	zakoupeno
19.00		Dokonalá svatba	
13.11.	sobota	Robin Hawdon	televizní záznam
19.30		Dokonalá svatba	
14.11.	neděle	Robin Hawdon	televizní záznam
19.30		Dokonalá svatba	
15.11.	pondělí	Sofokles	A1
19.30		Oidipus král	
16.11.	úterý	Sofokles	AB2
19.30		Oidipus král	
17.11.	středa	Sofokles	A3
19.30		Oidipus král	
18.11.	čtvrtek	Sofokles	AB4
19.30		Oidipus král	
21.11.	neděle	Sofokles	D
19.30		Oidipus král	
22.11.	pondělí	V. Čejpek, Zb. Srba, J. Šotkovský, D. Štrunc	A2010
19.30		Beťlém	
23.11.	úterý	V. Čejpek, Zb. Srba, J. Šotkovský, D. Štrunc	PPP
18.00		Beťlém	
24.11.	středa	V. Čejpek, Zb. Srba, J. Šotkovský, D. Štrunc	P18
18.00		Beťlém	
25.11.	čtvrtek	Brandon Thomas	
19.30		Charleyova teta	
26.11.	pátek	Brandon Thomas	
19.30		Charleyova teta	
27.11.	sobota	Carlo Goldoni	
19.30		Šluha dvou pánů	
28.11.	neděle	Carlo Goldoni	
19.30		Šluha dvou pánů	
29.11.	pondělí	V. Čejpek, Zb. Srba, J. Šotkovský, D. Štrunc	M2010
19.30		Beťlém	
30.11.	úterý	V. Čejpek, Zb. Srba, J. Šotkovský, D. Štrunc	PP1
18.00		Beťlém	

3.11.	středa	Koncert v rámci festivalu Moravia Music Fest 2010	
19.30		Danish radio Big Band & B Side Band	
19.11.	pátek	P.L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Followes, G. Stiles, A. Drewe	
14.00		Mary Poppins	veřejná generálka
19.11.	pátek	P.L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Followes, G. Stiles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	C5/E5
19.30		P.L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Followes, G. Stiles, A. Drewe	
20.11.	sobota	Mary Poppins	premiéra, P
19.30		P.L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Followes, G. Stiles, A. Drewe	
21.11.	neděle	Mary Poppins	
19.30		P.L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Followes, G. Stiles, A. Drewe	
22.11.	pondělí	Mary Poppins	
19.30		P.L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Followes, G. Stiles, A. Drewe	
23.11.	úterý	Mary Poppins	
19.30		P.L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Followes, G. Stiles, A. Drewe	
24.11.	středa	Mary Poppins	C2/E2
19.30		P.L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Followes, G. Stiles, A. Drewe	
25.11.	čtvrtek	Mary Poppins	
19.30		P.L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Followes, G. Stiles, A. Drewe	
26.11.	pátek	Mary Poppins	zakoupeno
19.30		P.L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Followes, G. Stiles, A. Drewe	
27.11.	sobota	Mary Poppins	
15.00		P.L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Followes, G. Stiles, A. Drewe	
27.11.	sobota	Mary Poppins	A6/AB6
19.30		P.L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Followes, G. Stiles, A. Drewe	
28.11.	neděle	Mary Poppins	
18.00		P.L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Followes, G. Stiles, A. Drewe	
29.11.	pondělí	Mary Poppins	A1/AB1
19.30		P.L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Followes, G. Stiles, A. Drewe	
30.11.	úterý	Mary Poppins	A2/AB2
19.30			

William Shakespeare

Divadlo v Dlouhé

MACBETH

Jak velkou odměnu zasluží hrdina? Má Macbeth zabít krále? Kdo zabije jeho? Dá se na cestu Birnamský les? Smyje voda potoky krve?

Hra o těch, kteří se v osudové vteřině rozhodli špatně. Klasika, jakou jste ještě neviděli.

Překvapivý výklad textu, který často rozrušuje jeho tradiční chápání a téměř vždy boří zažitá konvence a nefunkční klíše opírá režisér Jan Mikulášek o výraznou scénografii Marka Čpina.

Režie: Jan Mikulášek

Hrají: Jan Vondráček, Jiří Wohanka, Martin Matejka, Vojtěch Vondráček, Tomáš Turek, Miroslav Hanuš, Cenněk Koliáš, Miloslav König, Martin Velký, Tobiáš Vacek, Bruno Aguas, Klára Sedláčková - Oltová, Gabriela Mikulšková, Magdalena Zimová, Marie Turková, Martin Kocourek.

Délka představení: 150 min.

ZÁJEZDY: 11. 11. hostuje MdB s komedií *Charleyova teta* v Kolíně.

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

1.12.	středa	V. Cejpek, Zb. Srba, J. Šotkovský, D. Štrunc	R2010
19.30		Beťlém	
2.12.	čtvrtek	Brandon Thomas	
19.30		Charleyova teta	
4.12.	sobota	Robin Hawdon	
19.30		Dokonalá svatba	
5.12.	neděle	Jaroslav Žák, Hana Burešová	
15.00		Škola základ života	
5.12.	neděle	Jaroslav Žák, Hana Burešová	
19.30		Škola základ života	
7.12.	úterý	V. Cejpek, Zb. Srba, J. Šotkovský, D. Štrunc	Z2010
19.30		Beťlém	
8.12.	středa	V. Cejpek, Zb. Srba, J. Šotkovský, D. Štrunc	T2010
19.30		Beťlém	
10.12.	pátek	Stefan Vögel	veřejná generálka
14.00		Dobře rozehraná partie	
11.12.	sobota	Stefan Vögel	premiéra, P
19.30		Dobře rozehraná partie	
12.12.	neděle	Stefan Vögel	
19.30		Dobře rozehraná partie	
13.12.	pondělí	Sofokles	AB1
19.30		Oidipus král	
14.12.	úterý	Sofokles	C2
19.30		Oidipus král	
15.12.	středa	Stefan Vögel	AB3
19.30		Dobře rozehraná partie	
16.12.	čtvrtek	Sofokles	C4
19.30		Oidipus král	
17.12.	pátek	Francis Veber	
19.30		Blbec k večeři	
18.12.	sobota	Stefan Vögel	AB6
19.30		Dobře rozehraná partie	
19.12.	neděle	V. Cejpek, Zb. Srba, J. Šotkovský, D. Štrunc	
15.00		Beťlém	
19.12.	neděle	V. Cejpek, Zb. Srba, J. Šotkovský, D. Štrunc	
19.30		Beťlém	
20.12.	pondělí	V. Cejpek, Zb. Srba, J. Šotkovský, D. Štrunc	
18.00		Beťlém	
21.12.	úterý	V. Cejpek, Zb. Srba, J. Šotkovský, D. Štrunc	X2010
19.30		Beťlém	
22.12.	středa	Slavnostní vyhlášení divácké ankety	
18.00		Křídla 2009/2010	
26.12.	neděle	Jaroslav Žák, Hana Burešová	
19.30		Škola základ života	
27.12.	pondělí	Stefan Vögel	A1
19.30		Dobře rozehraná partie	
28.12.	úterý	Carlo Goldoni	
19.30		Sluha dvou pánů	
29.12.	středa	Robin Hawdon	
19.30		Dokonalá svatba	
30.12.	čtvrtek	Stefan Vögel	A4
19.30		Dobře rozehraná partie	
31.12.	pátek	Stefan Vögel	
18.00		Dobře rozehraná partie	
		Slavnostní silvestrovská premiéra	

1.12.	středa	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Siles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	A3/AB3
2.12.	čtvrtek	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Siles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	A4/AB4
3.12.	pátek	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Siles, A. Drewe	
18.00		Mary Poppins	
4.12.	sobota	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Siles, A. Drewe	
15.00		Mary Poppins	
4.12.	sobota	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Siles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	
5.12.	neděle	Adventní koncert	
17.30		Advent a andělé	
6.12.	pondělí	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Siles, A. Drewe	
18.00		Mary Poppins	
7.12.	úterý	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Siles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	
8.12.	středa	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Siles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	
10.12.	pátek	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Siles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	A5/AB5
11.12.	sobota	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Siles, A. Drewe	
18.00		Mary Poppins	
12.12.	neděle	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Siles, A. Drewe	
15.00		Mary Poppins	
12.12.	neděle	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Siles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	D/E7
13.12.	pondělí	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Siles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	
14.12.	úterý	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Siles, A. Drewe	
18.00		Mary Poppins	
15.12.	středa	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Siles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	
16.12.	čtvrtek	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Siles, A. Drewe	
18.00		Mary Poppins	
18.12.	sobota	A. Lloyd Webber, T. Rice	
19.30		Jesus Christ Superstar	
19.12.	neděle	A. Lloyd Webber, T. Rice	
18.00		Jesus Christ Superstar	
20.12.	pondělí	A. Lloyd Webber, T. Rice	
19.30		Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť	
21.12.	úterý	A. Lloyd Webber, T. Rice	
18.00		Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť	
22.12.	středa	Vánoční koncert	
15.00		Hana a Petr Ulrychovi & Javory	
22.12.	středa	Vánoční koncert	
18.00		Hana a Petr Ulrychovi & Javory	
23.12.	čtvrtek	Vánoční koncert	
18.00		Hana a Petr Ulrychovi & Javory	
26.12.	neděle	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	
14.00		Sněhurka a 7 trpaslíků	
27.12.	pondělí	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	
18.00		Sněhurka a 7 trpaslíků	
28.12.	úterý	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	
29.12.	středa	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	
30.12.	čtvrtek	Jiří Záček, Zdeněk Merta	
19.30		Ptákoviny podle Aristofana	
31.12.	pátek	Jiří Záček, Zdeněk Merta	
17.00		Ptákoviny podle Aristofana	
		Slavnostní silvestrovské představení	

ZÁJEZDY: 6. prosince hostuje Městské divadlo Brno s muzikálem Cikáni jdou do nebe v Hradci Králové, 15. prosince s komedií Charleyova teta ve Znojmě a 17. prosince s muzikálem Jesus Christ Superstar ve Zlíně.

Petr Ulrych, Stanislav Moša: **KOLOČAVA**

Příběh Nikolaj Šuhaje se odehrává v etnicky bohatém prostředí podkarpatské vesnice, v níž dominuje živel ruský a židovský. Oproti předchozím divadelním podobám je posílen právě prvek židovský, bez něhož výpověď o prostředí, v němž se „zastavil čas“, je nemyslitelná. A tak, vedle již známých šuhajovských motivů, se v této verzi objevují i Olbrachtovy motivy ze života chasidů s charakteristickými rysy tohoto etnika, jehož nejvýraznějším projevem, který se uchoval až do dnešních dnů, je právě hudba. Pochopitelně že muzikálová inscenace v baladickém hávu je nemyslitelná bez živého hudebního doprovodu, o který se stará skupina Javory rozšířená o obsazení klezmerské kapely. Nemenší úlohu zde má i choreografie Vladimíra Kloubka a filmové dotáčky Dalibora Černáka.

Režie: Stanislav Moša

HRAJEME

Hrají: Robert Jícha nebo Stanislav Slovák nebo Petr Štěpán, Radka Coufalová nebo Markéta Sedláčková, Eva Jelínková nebo Libuše Billová, Ivana Vaňková nebo Helena Dvořáková, Kateřina Jakubcová nebo Petra Jungmanová, Miroslava Kolářová, Pavel Straka, Alan Novotný nebo Jiří Hamach, Erik Pardus nebo Martin Havelka, Karel Mišurec, Zdeněk Bureš, Tomáš Sagher nebo Jakub Uličník, Zdeněk Junák nebo Ladislav Kolář a další.

Václav Cejpek, Zbyněk Srba,

Jan Šotkovský, Dalibor Štrunc: **BETLÉM**

Vánoce - jeden z příběhů, na kterém stojí naše civilizace, příběh o narození Ježíše Krista. Příběh, který nutká a vybízí k znovuzpřítomňování i na divadelních prknech. Příběh, který si Městské divadlo Brno nechťelo a nemohlo nechat ujít, u kterého nemohlo dopustit, aby chyběl v jeho repertoárové nabídce. Autorský tým (jehož součástí kromě režiséra Zbyňka Srby byl i rektor JAMU Václav Cejpek, dramaturg inscenace Jan Šotkovský a hudebník Dalibor Štrunc) se však rozhodl nesáhnout po existujících lidových hrách a montážích z nich, ale vykročil cestou nepochybně riskantnější. A sice cestou koláže, které nechce jen na divadle oživit líbezost jesliček, ale nahlédnout betlémský příběh z více úhlů, zařadit jej do širšího biblického kontextu, vzrušovat současným pohledem, provokovat montáží zdánlivě nesourodých prvků.

Tak se v textu inscenace *Betlém* kromě starozákonních a novozákonních motivů a fragmentů z českých lidových her objevují i překlady z lidových her polských, valašských písňový folklor, songy skupiny Címbal Classic, texty Franze Werfela, Milana Růfise nebo Ladislava Fuksa. Cílem však není destrukce vánočního příběhu – je jím sugestivní zážitek, bohatá a poutavá podívaná, která nahlédne onu historiku, kterou zdánlivě všichni známe (ale známe ji opravdu?), ve vzrušivě nečekaném světle. (Narodil se Kristus pán ovšem chybět vskutku nesmí a nebude.)

Nadlínou součástí představení je i hudba Dalibora Štrunce nahraná souborem Címbal Classic, která volně vychází nejen z moravských vánočních tradic. Baladičnost příběhu podtrhují na scéně i dvě živé kapely (hudecká a klezmerská) a děti souboru Primavera.

Režie: Zbyněk Srba

Hrají: Ladislav Kolář, Mária Lalková, Petr Štěpán, Michal Isteník, Eva Ventrubová, Milan Němec, Viktor Skála, Lukáš Hejlík a další.

Brandon Thomas: **CHARLEVOVA TETA**

Rozpuštělá komedie (a vůbec jedna z nejlepších napsaných komedií v historii divadla) o dvou oxfordských studentech,

Charliem a Jackovi, kteří se chystají pozvat dívky svého srdce na milostnou schůzku. Tu však s ohledem na svou stydlivost i možné snadnější získání obou dívek hodlají zinscenovat jako setkání s Charleyovou tetou. Zlomyslná náhoda spolu s dluhy, typickým to průvodcem studentských let v každé zemi a době, zavíná, že v roli Charleyovy tety vystoupí poněkud rozmazlený student Babberley. Rada překvapivých situací a nádherný humor, vycházející z těch nejlepších anglických tradic, jsou spolehlivou zárukou kvalitní divácké zábavy s příjemnými ozvěnami nastalgie.

Režie: Gustav Skála

Učinkují: Igor Ondříček, Petr Štěpán, Alan Novotný, Pavla Vítázková, Radka Coufalová nebo Markéta Sedláčková, Josef Juráček, Zdeněk Junák, Irena Konvalinová nebo Eva Gorčicová, Lenka Janíková a Jan Mazák.

Carlo Goldoni: **SLUHA DVOU PÁNŮ**

Snad nejslavnější hrou Carla Goldoniho je pozdní komedie dell'arte *Sluha dvou pánů* s ústřední postavou omezeného i mazaného Truffaldina. Veselý příběh s milostnou zápletkou, ve které dívka převlečená za muže hledá svého milého, jako by ironicky vyvracel rčení, že „nelze sloužit dvěma pánům najednou“. Avšak Truffaldino svou morálně problematickou aktivitou dokládá, že tomu tak lze, a zároveň že člověk přitom může dojít i štěstí.

Uprava a režie: Zdeněk Černín

Hrají: Martin Havelka, Petra Jungmanová, Ladislav Kolář, Pavla Vítázková, Zdeněk Junák, Zdena Herfortová, Irena Konvalinová, Patrik Bořecký, Michal Něvěčný.

HUDEBNÍ SCÉNA

P. L. Traversová, Richard Sherman, Robert Sherman, Julian Fellowes, George Stiles, Anthony Drewe:

MARY POPPINS

rodinný muzikál / česká premiéra

Městské divadlo Brno přichází ve spolupráci s Cameron Mackintosh Ltd. a produkci Walt Disney s rodinným muzikálem *Mary Poppins*, českým divákům známým v první řadě díky divadelnímu remaku proslulého filmu z roku 1964, ovláčeného pěti Oscary. Ten vznikl na motivy dětských knížek známé anglické autorky P. L. Traversové.

Náš příběh se odehrává v Londýně konce 19. století a jeho hrdinkou je originální vychovatelka Mary Poppinsová, která se zjeví na dělní malých dětí Banksových, jimž rodiče nevěnují příliš pozornosti. Tato dokonalá vychovatelka disponující kouzelnými dovednostmi prozáří jejich dětský svět hravostí, svobodou a fantazií a zcela převrátí přísný řád Banksovic domu natolik, že nakonec dokáže proměnit i samotné rodiče. Protože jak říká sama Mary: "Stačí jen chít a rázem vše je možné!" Největší muzikálový producent všech dob, sir Cameron Mackintosh, čekal na možnost převedení filmové verze do divadelní podoby celých 40 let. Zcela jedinečnou divadelní show doplnil novými písněmi a vytvořil na jeho základě mimořádně výpravou podívanou, která sklízí úspěchy v Londýně i na Broadwayi. Městské divadlo Brno se díky svému světovému renomé stalo teprve 6. divadlem světa, kterému byla pro uvádění tohoto úžasného muzikálu exkluzivně povolena licence.

Režie inscenace se chopil Petr Gazdík, držitel Ceny Thálie za rok 2010. Choreografie se ujala Lucie Holánková, scénografie je dílem Petra Hlouška. Těšit se lze na strhující hudební show plnou magie, náročná taneční a stepařská čísla a samozřejmě na úžasné představitelky titulní role: Alenu Antalovou, Radku Coufalovou či Johanu Gazdíkovou.

Dále hrají: Dušan Vítáček nebo Denny Ratajský, Martin Havelka nebo Milan Němec, Jana Musilová nebo Markéta Sedláčková, Zdena Herfortová nebo Monika Světnicová, Tomáš Sagher nebo Lukáš Vlček, Karel Janský nebo Ladislav Kolář a další.

POHÁDKOVÝ MUZIKÁL PLNÝ ZÁZRAKŮ POPRVÉ V ČECHÁCH

Mary Poppins není jen tak obyčejná chůva. Jezdí po zábradlí, na rozdíl od nás ostatních i směrem nahoru, z drobné příruční tašky vybalí bez problému fíkus, věšák na kabát i nástěnné zrcadlo. Na otázku, odkud se vzala a kdo je to vlastně zač, všichni jen krčí rameny – jen se proslychá, že ji přinesl vítr a že v každé rodině zůstane jen tak dlouho, dokud se vítr neotočí. Navíc má při ruce vždy lahvičku likéru Lžičkocukříku, který chutná pokaždé tak, jak... ale to bychom už prozrazovali moc. Důležitější než všechna kouzla je to, že kdekolí se Mary objeví, učí nenápadně všechny kolem

PŘIPRAVUJEME

sebe tomu nejpodstatnějšímu: že svět kolem nás může být magické místo, plné zázraků a úžasných věcí. Stačí jen umět jej takový vidět a radovat se z něj. A rodině Banksových, jejíž hlava, bankovní úředník pan Banks, vyznává jako recept na fungující rodinu pouze „kážeň a řád“ je takové lekce věru zapotřebí.

Mary Poppins není jen tak obyčejná postava. Od roku 1934, kdy se poprvé objevila jako titulní postava stejnojmenné knížky anglické spisovatelky Pamelý Lyndon Traversové, se stala pro anglickou dětskou literaturu klíčovou hrdinkou, popularitou u nás srovnatelnou snad jen s Broučký, Rumcajsem či Machem a Šebestovou. Jméno Mary Poppins nesou mnohé agentury na hlídání dětí a když se po třetí knize o ní rozhodla P. L. Traversová nechat Mary Poppins navždy opustit rodinu Banksových, musela své rozhodnutí pod tlakem tisíců smutných dětí změnit. Nakonec je jejich

knih o Mary osm – jedna z nich, *Mary Poppins v kuchyni*, dokonce kombinuje vyprávění o Mary s kuchařkou. A třinácti oscarovými nominacemi ověčená filmová verze z roku 1964 (byť s ní Traversová příliš spokojená nebyla) Maryinu popularitu jen zvýšila.

Mary Poppins není jen tak obyčejný muzikál. Proslulý divadelní producent Cameron Mackintosh o uvedení tohoto příběhu na divadle usiloval takřka třicet let – leč paní Traversová byla po filmové zkušenosti obezřetná. Nakonec svolila a neprohlopčila – divadelní muzikál se vrací mnohem víc k poetice knihy, objevuje se v něm více jejich jedinečných postav a postaviček. A libretista Julian Fellowes, skladatel George Stiles a textař Anthony Drewe spojili svou práci s filmovými šlágry bratrů Shermanových tak dokonale, že rozdíl mezi písněmi původními a novými nemá divák šanci poznat. Premiéra proběhla v roce 2004 v Londýně – tam, v New Yorku i jinde po světě se stala *Mary Poppins* jedním z největších muzikálových trháků začínajícího milénia.

Mary Poppins je i v divadle, které usiluje o to, aby každá jeho inscenace byla tak trochu neobyčejná, inscenací mimořádnou. Stačí jen zdůraznit, že Městské divadlo Brno je teprve šestým divadlem na světě, který tuto technicky nesmírně náročnou podívanou nabídne svým divákům. Bohatě výpravných scén, nádherných kostýmů i opravdových jevištních kouzel (prozradíme jen, že Mary se svým deštníkem opravdu vzleťte) je tady vsudku požehnané – stejně podstatné je ovšem to, že žádný z vnějších efektů nezničí to základní: působivý a všem blízký příběh o rodině, jejíž členové najdou cestu zpátky k sobě navzájem. A to teprve dělá z *Mary Poppins* příběh nejen úchvatný, ale doslova *superkalifrádžilistikexpijalidózní*. A cože to slovo znamená? Přijďte se podívat!

-jš-

PETR GAZDÍK

CHCI, ABY MARY PŘEBÝVALA V NÁS

Muzikál o zázračné chůvě slibuje být jedním z nejvyšších muzikálových vrcholů letošní sezony v Městském diva-

V OSLNĚNÍ

dle. Na tento vrchol, zůstaneme-li při alpinistické metafoře, teď s hereckým souborem a realizačním týmem stoupá ze základního tábora první čtené zkoušky vedoucí expedice – režisér Petr Gazdík. Zdolávání krásného kusu je podle jeho slov hodně obtížné, každý výškový metr bolí. Ale až se celá výprava 20. listopadu dostane na samý vrchol, bude to krásný pohled.

Kdy jste se poprvé setkal s postavou zázračné chůvy Mary Poppins – bylo to v knížce, ve filmu nebo v muzikálu?

Poprvé si vzpomínám na film. Už

jako malý kluk jsem byl uchvácen, když Mary vzala děti do parku, nebo když šli společně po střechách a potom všichni s komíníky tancovali mezi komíny. Zajímavé taky je, že se první česká verze dabovala právě v Brně. Knižka je taky roztomilá, nejvíc se mi líbí příběh, kdy psík Willibard uteče z domu a řekne Mary Poppins, že musí jeho paničce slečně Larkové vysvětlit, že už se domů nevrátí, dokud mu nepovolí přivést si kamaráda psa „podvratáka“

z ulice. Ve filmu je taky úžasná scéna, jak všichni snídají u stropu, myslím, že se v *Čarodějkách z Eastwicku* inspirovali právě touto scénou, neboť i tady je prostředkem k létání smích... No a potom, když jsme v roce 2006 jen pár měsíců po premiéře navštívili londýnské představení, naše první otázka při jednání se zahraniční agenturou poskytující práva byla, kdy můžeme *Mary Poppins* představit našim divákům v Brně. To představení bylo jedním slovem krásné, a to pomímám slova jako magické, dojemné, výjimečné ve svém sdělení divákovi. Krom toho se jedná o muzikál opravdu rodinný, určený těm nejmenším dětem až po jejich nejstarší prarodiče. Mnoho takových není.

Která z podob díla P. L. Traversové ve Vás probouzí nejvíce fantazie?

Myslím, že je to právě divadelní verze. Nebývá tomu tak, ale divadelní adaptace je ještě emotivnější, ještě více zaměřená na příběh rodiny Banksových, která je na za-

čátku příběhu rozdělena díky své neschopnosti se dohodnout. S příchodem Mary Poppins se začnou dít zázraky, které je spojují, ukazují jim cestu, nejsou to ale nějaké „čáry máry“, spíš návod na to, že podíváš-li se na svět dětskýma očima, je VŠE možné a stačí jen chtít... třeba i to, aby komik Bert stepoval hlavou dolů.

Můžete říct něco o historii muzikálu Mary Poppins?

P. L. Traversová bydlela prý ve stejném domečku, jako je ten Banksových, a tam sepsala příběh ideální chůvy, která létá na deštníku a přiletí vždy tam, kde jí je nejvíce třeba. Kniha se tehdy stala okamžitě bestsellerem a četly ji děti po celém světě. Nedlouho na to následoval film, který se mimo jiné stal nejúspěšnějším Disneyho filmem všech dob. Cameron Mackintosh jako kluk miloval příběhy Mary Poppins a čekal celých čtyřicet let na to, aby ji mohl jako divadelní producent uvést – stalo se tak až v roce 2006 v Londýně. Jde tedy o novinku.

*S producentem
Cameronem Mackintoshem*

P. L. Traversová nikdy jednoznačně neodpověděla na otázku, jak *Mary Poppins* vznikla a kde se vzala. Odpověď vždy byla, že *Mary Poppins* prostě je. Zajímavé je, že mnozí z tvůrců filmu i muzikálu se shodují, že myslíte-li na *Mary Poppins*, skutečně začnete cítit její blízkost.

Máte takovou zkušenost i Vy? Inscenuje se Vám muzikál lépe, snadněji než jiné kusy? Nebo Vás „samy od sebe“ napadají originální nápady, jak něco na inscenaci udělat lépe? V čem by bylo možné blízkost *Mary Poppins* pocítit?

Myslím, že ano, i když ten pocit se nedá úplně přesně popsat – možná by se dalo hovořit o dobré náladě a radosti. Napadá mě tolik věcí, jestli však budou dobré či dokonce lepší, to se teprve ukáže. Každopádně *Mary* vám nic nedá zadarmo, spíš naopak.

Na tiskových konferencích to s oblibou dělá ředitel MdB Stanislav Moša, ale my ho tady teď nemáme, a proto poprosím o odpověď Vás. Jaká byla cesta Městského divadla k právům na tento muzikál?

Když jsme se tehdy poprvé dotázali na práva k uvedení, bylo nám sděleno, že se jedná o tak výjimečný počin spolupráce Cameron Mackintoshe a Walta Disneyho, že nepředpokládají uvedení *Mary Poppins* jinde než na Broadwayi a West Endu. Avšak díky jejich přímé zkušenosti s jinými tituly našeho divadla, které považují za velmi úspěšné, nakonec po tříletém jednání přičkli práva také našemu divadlu. Jsme však teprve šestým divadlem světa, které

smí *Mary Poppins* uvést. Bylo to tedy těžké, ale úspěšně jednání.

S britskou agenturou Camerona Mackintoshe máte, dalo by se snad říct, delším časem prověřené nadstandardní vztahy. Na druhou stranu v divadle stále říkáte, jak jsou regule inscenací přísné. Jak je to v případě *Mary Poppins*?

Regule jsou přísné především v tom, že představení musí být takzvané „First Class Production“, tedy na srovnatelné úrovni s jinými představeními na West Endu. To si agentura hlídá, vše schvaluje, případně připomínkuje, ale současně nediktuje, jak na to. Výsledek následně přichází zkontrolovat supervizor, který – v případě nespokojenosti – má právo představení i zakázat. Předepsány jsou například jen některé záznaky – *Mary* a Bert musí létat a tak podobně.

V čem bude brněnská inscenace podobná těm londýnské a v čem naopak bude ten největší rozdíl? Samozřejmě když pomínu jazyk představení.

Jiná bude jistě v mnoha ohledech – choreografie, režie, scéna, kostýmy. A především v hereckých osobnostech. Podobná bude snad v tom nejdůležitějším – ve sdělení a energii celého představení.

Prozradíte, jak budou *Mary* s Bertem létat?
Neprozdám. Je to kouzlo a musí se přeci prožít.

Svazují Vás jako režiséra požadavky vlastníka licence? Myslím umělecky – například Vy byste chtěl nějakou scénu postavit jinak, akcentovat něco jiného, ale v Londýně řekli: „Ne!“?

Vůbec ne, oni to dokonce podporují... Samozřejmě nechcete-li se nějak nesmyslně vychýlit, například přesunout *Mary Poppins* do roku 2150 – to by vám pak řekli, ať to raději neděláte. Svazující je však vynikající předloha, vždy když dojdete k tomu nejlepšímu nápadu, závěru, řešení, zjistíte, že už ho původní předloha obsahuje, i když třeba na jiném místě. Děláme tedy to nejlepší, co umíme a nemáme ambici být za každou cenu jiní a objevní – přesto však bude naše představení myslím nové.

Šedm týdnů před premiérou, zhruba v době konání našeho rozhovoru, jste

New York

ty a katarze z představení. Mimo jiné samozřejmě i proto, že asi vědí, že to následně přinese největší kasovní úspěch.

Na počátku dobrého divadla však musí být vždy úplně jiný cíl než zisk, o tom jsem přesvědčen. Já si nic neslibuji, já se modlím a moc si přeju, aby se naše *Mary Poppins* divákům líbila tak, že se vstupenka stane něčím vzácným, tak jako se to stalo například u *Čarodějek*.

Co můžete říct o realizač-

cestoval do Londýna. Týkalo se to *Mary Poppins*? A co jste ve Spojeném království dělal?

Částečně. Jedná se o pozvání právě agenturou Camerona Mackintoshe, i když tentokrát u příležitosti 25. výročí *Bídníků*. Standa Moša jako režisér a já jako jeden z Jeanů Valjeanů z produkci, které teď na světě jsou. **Jak oslavy čtvrtstoletí veleúspěšného muzikálu vypadaly? A kolik svých kolegů Valjeanů jste tam potkal?**

V londýnské O2 Aréně bylo na 23 tisíc diváků. Energie z takového koncertního představení je nepopsatelná. Potkali jsme společně se Standou Mošou většinu protagonistů, mezi nimiž byli například originální Jean Valjean Colm Willkinson či originální Marius Michael Ball a mnoho dalších.

Jakou pozici si nejen jako režisér, ale také jako šéf muzikálu od nového kusu slibujete? Že bude takovým kasovním trhákem, jako byly například *Čarodějky z Eastwicku*?

Jéje, možná kdybych byl soukromým producentem, myslel bych prioritně na kasovní trháky, ale kdybych byl dobrým producentem, tak myslím, že ani tehdy. To je na Angličanech právě úžasné, vždy je nejprve zajímavá umělecká kvalita, nápad, interpretace, poci-

ním týmu?

Mary Poppins je, krom jiného, náročná také z hlediska propojení několika tanečních stylů – Prak (classic dance), Superkalifradžistik (Musical dance), Na to mám (Tap dance) a tak dále. Jsem tedy rád, že jsem potkal Lucku Holánkovou (choreografka) a Dennyho Ratajského (co-choreograf), kteří spolu úžasně spolupracují, a nejtěžší stepové číslo bylo hotovo jako první.

I když nutno říci, že celé obsazení trénuje pravidelně „step“ už od března. Těší mě také spolupráce s dirigentem Danem Kalouskem, který s *Mary* usíná a vstává také již několik měsíců a zabývá se – k mé radosti – i věcmi, které obvykle dirigenti nechávají klidné. Podobné je to u Karla

Co je na přípravě nejnáročnější?

Vše skloubit a připravit tak, aby to nakonec vypadalo „jako že nic“.

Velkou úlohu hrají v muzikálu děti. Bylo obtížné najít ty pravé představitele Jane a Michaela Banksových?

Konkursem prošlo na 300 dětí a mnoho z nich bylo velmi šikovných, mohli jsme tedy vybírat z těch, které se nám v daném okamžiku zdály jako nejlepší. Jane a Michael jsou opravdu hlavní role a je jim v rozmezí od sedmi do jedenácti let, musí tančit, stepovat, zpívat, ale především být autentickými dětmi George a Winifred Banksových – to je vážně těžké! Věřím, že jsme měli šťastnou ruku.

Co přesně (nebo co nejpřesněji) pro Vás znamená slovo Superkalifradžilistikexpijalidózní?

Znamená přesně to, co chcete, aby znamenalo! Musíte ho ale nejdřív umět vyslovit – což Mary Poppins dokáže i pozpátku. Pro mě je to právě v této chvíli ONA – Mary Poppins. Ptáte se, jaká je? No přece: SUPERKALIFRADŽILISTIKEXPIJALIDÓZNÍ!
Chtěl byste, aby Vaše děti vychovávala taková Mary Poppins?

Prál bych si, aby Mary Poppins přebývala v nás a nebylo tedy třeba její pomoci!

Honza Šmikmátor,

foto: jeř Kratochvil a Stanislav Moša (Londýn)

Škarky (vokální nastudování). Petr Hloušek (scénograf) odvádí úžasnou práci a má zpracovaný design do každého detailu až po poslední rekvizitu, všechny návrhy navíc vystavuje na zkušebně, která už je takovou malou galerií, aby herci měli lepší představu a cítili atmosféru dřív, než bude scénicky zhmotněna. Mohl bych takto zmínit každého jednoho a všem děkuji za jejich nasazení! Musím však ještě vzpomenout Milana Němce, který je mým asistentem a který, společně s Janem Šotkovským (dramaturgem), se mnou tráví dlouhé noci při přípravě výsledné podoby scénáře a scénického řešení. V neposlední řadě je to moje maminka Jana Gazdíková, která je „hereckým poradcem dětských rolí“ – bez ní bychom museli zkusit nejméně rok – tak, aby se to všichni představitelé dětí Banksových zvládli naučit.

KOMEDIE ŠKOLA ZÁKLAD ŽIVOTA PŘIJEMNĚ PŘEKVAPILA

V úvodu píší, že inscenace překvapila. Opravdu. Při tom se neděje nic nečekaného. Překvapila však svou fyzičností. Je to vlastně starý a vždy objevený fakt, že i známý filmový příběh (protože na ten divadelní se málokdo pamatuje) najednou dostane jiný a vícevrstevný rozměr, když je podán živými herci. A že to interpreti v MdB umí, je také známou skutečností. Je až obdivuhodné, jak všechny ty fóry přesně vyšly. Vždyť byla jenom premiéra a další léty ověřenou skutečností bývá, že (skoro vždy) napoprve nejméně patnáct procent vtipů nevjdeje. Ze by všechno jalové v generálkách vychytali? Asi ano. Protože diváci se chtějí skoro stále, jdou doslova ze smíchu do úsměvu a zase do smíchu.

Je těžké vybrat si z devíti žáků a osmi „dospěláků“ ty nejvýraznější. Je to repetent Čuřil Viktora Skály? Nebo

v Labyrintu, v Divadle v Dlouhé, a nejnověji v MdB Brno.

Týpky k pohledání

Škarohlíd by napsal: Takové téma se pokazit nedá. Člověk přející ocení, že režisérka Burešová je nádherně zpřítomnila, neboť vytvářet kopie Peška, Filipovského, Marvana a dalších nesmrtelných bylo by sice pohodlné, ale nespílitelné. Milují Divadlo v Dlouhé a jeho hvězdy Tábořského, Vondráčka, Turka, Sedláčkovou a Burešovou s nimi. Ona si ale chválabohu zamilovala pro změnu brněnské Městské divadlo a po sérii závažných inscenací mu konečně věnovala nádhernou komedii.

Až uvídíte v roli studenta Benetky Petra Štěpána, repenta Čuřila Viktora Skály, šplhouna Křhounka Vojtěcha Blahuty, socky Holouse Igora Ondříčka nebo estéta Boukala Milana Němce, budete slyšet jako diváci na premiérah v sobotu a v neděli. Jedničku s hvězdičkou ovšem píšu Lence Janíkové v roli tichého děvčátka

Marty Novákové, z rodu v rytmu věčně natvrdlých a o půl taktu retardovaných sextánek. Učitelský sbor šperkuje potrhly matikář Ladislav Kolář, moderní ismy hluboce nenávídící češtinář Jan Mazák, donašečský latinář Zdeněk Junák, drilem bitev vycepaná dějepisárka Irena Konvalinová a kladasové, výchovní normisté Ivana Vaňková a Martin Havelka.

Muzicírují všichni

Další slzy kanou milovníkům swingu a trempířiny, neboť kolorit vcelku radostně úsecky měly stíny rakouského orla a bombardérů třetí říše tvrdí nádherné písničky k litému střetu matče gymnazijní študáci versus profesorský sbor. Muzicírují všichni: Blahuta klavír, Ondříček kytara, Novotný kontrabas, Němec klarinet, Štěpán saxofon, školník Jurásek housle, Skála bicí, Holišová, Skálová, Janíková zpěv. Ne, *Škola základ života* se nikdy nevtránila hlubokomyšlně. Ale zábava je to náramná tak, až dlaně boley. Moc dobrý vstup do nové sezony.

Jiří P. Kříž, *Právo*, 15. 9. 2010

BRNĚNSKÁ ŠKOLA ZÁKLAD ŽIVOTA JE HRAVÝ I JIMAVÝ PÍSNÍČKÁL

Městské divadlo Brno do nové sezony vplulo premiérou titulu, který v jeho filmové podobě miluje už několik diváckých generací. Stačí připomenout název *Škola základ života* a mnohým se automaticky vybaví slavný snímek Martina Friče. Ten však paradoxně navázal na úspěch původního divadelního kusu, který vznikl před celuloidovou verzí v roce 1937. Komedii si tehdy u Jaroslava Žáka objednal E. F. Burian pro Divadlo D.

Hraje školní kapela

Režisérka Hana Burešová děj této legrační války ponechala v osudových letech 1937–1938, krátce před Mnichovem. Tomuto slavnému poštuchování kantorů a študáků by časový posun k současnosti ani neprospěl. Krásně rozkošatými archaismy dnes už nikdo nemluví. Hlavně se zřejmě cosi důležitého změnilo v odvěkém zákopovém válčení mezi vychovávajícími a vychovávanými. Kantorů už dnes nemají tolik respektu, studenti jsou o něco arogantnější, a to ani nemusíme vytahovat křiklavé případy šikanování pomocí mobilních telefonů nebo opakované případy fyzického násilí na pedagogy.

Burešová vsadila na oděr zašlé doby a stvořila velmi příjmem retro, v němž má rozpustilá švanda stejné místo jako jemná nostalgie meziválečných časů. V Brně vznikl vlastně písničkál, v němž jednotlivé výstupy režisérka proložila dobovými šlágry v podání školní kapely. A tak nepolevující přívál slovních vtipků a schválností tady ještě odlehčují sentimentální i hravé songy.

Pokračování na straně 30

NAPSALI O NÁS

Tonda Holous, šilený fotbalista Igora Ondříčka? Z děvčát zaujala ta nejméně nápadná, tak trochu i v pohybu vždy o jeden takt pozadu vystupující Lenka Janíková v roli Marty Novákové. Neuvěřitelně dokonale zahrála svou roli – tak trochu duševního opozdilce. No a kdo z profesorského sboru exceloval? Matikář Ladislava Koláře? Byla to nádherně rozevlátá komická figura. A Jan Mazák v roli přitroublého, až zlého češtináře, byl také k popukání.... I tak trochu fašizoidní dějepisárka Irena Konvalinová, které vhodně pomáhal kostým – skoro akterky sado-maso...(opravdu bezvadné kostýmy všem navrhl Samiha Maleh). Vlastně jak tak listuji v hezkém bulletinu, obnovují si ty postavy a musím konstatovat, že tam nebyl jediný jen trochu slabší herecký výkon. Kdybych chtěl být spravedlivý, musel bych popsat a pochválit všechny.

V závěru inscenace jsem čekal dramatický tón, snad že si buřič a odbojník Benetka (hraje Petr Štěpán) vezme život, když ho vyhodili ze studia. Ale on jenom „odchází ze scény“. A vše je dopovězeno, když v závěrečné projekci na pozadí přelétá bombardéry Luftwaffe. Ano, všechna ta sranda se odehrává těsně před světovou válkou...Jako velkou hodnotu inscenace jsem uvedl nejenom herecké umění, ale i živou hudební produkci študáckého orchestru. Korunu všemu režisérka nasadila, když v závěrečné děkovačce si študáci s kantory role vyměnili. Najednou se studenti rozezpívali a učitelé vzali do rukou hudební nástroje, a to byla teprve muzika! Takový aplaus hledíste jsem už dávno nezažil.

Škola základ života je tedy na světě. Obohátila repertoár Městského divadla v Brně o nelehký žánr hudební komedie. A zase budeme vidět na vývěse u pokladny ony známé přišpendlené proužky: „Vyprodáno“.

Peter Stoličný, www.musical-opereta.cz, 14. 9. 2010

ŠTUDÁCI A KANTOŘI MEZI ORLEM A BOMBARDÉRY

Některá témata se na jeviště vracejí jak duchem osvícená. Na počátku byl román a spolupráce Jaroslava Žáka s Burianovým D 38. O čtyři měsíce později se *Škola základ života* hrála už v Brně. A jednou provždy ji proslavil film Martina Friče.

Nepodařilo se študáky a kantory zadupat do prachu ani ideologům socialistického realismu. Autora „buržoazních slátanin“ ano. O jeho očistění se poctivě už dvacet let starají Hana Burešová se Štěpánem Otčenáškem. *Škola základ života* ti dva invenčně resuscitovali v Kladně,

ZDENĚK BUREŠ: JIŘINKA JE DÁMA

Hostem dnešního „rodinného stříbra“ měla být herečka Jiřina Prokšová – i proto, že si nedávno odnesla z Přelouče Cenu Františka Filipovského

jí děti. Ne že bychom se nějak pravidelně stýkali, ale když jsme se potkali, hned se k nám měla a často bývala i tím umírňujícím elementem mezi Jiřím Tomkem a námi. Vzpomínám si, že když jsme si na něco stěžovali, vždycky jen mávla rukou a říkala: Z toho si nic nedělejte, to je Tomek.

Utkvěla Vám v nějaké roli?

Jiřinka utkvěla vždycky. Když vejde na jeviště, vejde tam osobnost. A to se mi líbí na jejím herectví, je klidná, sebejistá, vy-

rovnaná. Jí na jevišti vždycky věřím. Nepřehrává, nikdy se nestalo, že by řekla něco proti smyslu.

RODINNÉ STŘÍBRO

za celoživotní přínos v oblasti dabingu. Ale vzhledem k naléhavosti neúprosné uzávěrky a její za neprázdnosti jsme nakonec „podabingovsku“ museli její hlas nahradit. Představit doyenku souboru MdB přišel její dlouholetý kolega a hlavně přítel Zdeněk Bureš. Výsledkem se nakonec stal ne rozhovor o ní bez ní, ale krásné vyznání. Pro ni.

Jak dlouho se vlastně s paní Prokšovou znáte?

Konkrétní okamžik, kdy jsme se poprvé setkali, si nevybavím. Ale muselo to být za mých studentských let. Její muž, herec Jiří Tomek, byl mým pedagogem herectví na JAMU – vlastně jsme tehdy začínali oba. On jako pedagog a já jako student. A tehdy během prvního ročníku, kdy jsme se všichni vzájemně oťukávali, jsme se asi setkali i s Jiřinkou. Jako herečku jsem ji samozřejmě znal, protože jsem chodil sem do divadla tehdy bratří Mrštíků.

Co se Vám vybaví, když na tu dobu vzpomínáte?

Brala celý náš ročník, jako bychom byly i je-

Když přijde na jeviště Jiřinka, přišel poklid.

Na mne vždycky působila spíš velmi energicky...

A to taky je. Jak se to říká slušně, je od huby, nezakrývá nic. Řekne to různě, ale slušně, protože současně je dáma a za svým si stojí. A umí to dodnes. Možná na to někdy i doplatí, ale neobráť kabát jen proto, že by se to hodilo.

Dostal jste od ní jako méně zkušený herec nějakou radu?

Nějakou drobnou asi ano, ale ona nikdy nementuje. Vždycky pochválila, že něco dělám dobře, a pak jen tak jakoby mimochodem navrhne: Co kdybys to dělal takto? A měla samozřejmě pravdu. Byly a jsou to velmi vzácné rady. Na divadle se člověk pořád učí, a to hlavně od svých kolegů, jejich pozorováním získáváte další zkušenosti. A od Jiřinky se člověk mohl a může učit pořád.

A co Vaše spolupráce na jevišti?

Setkali jsme se mnohokrát, ale asi nejbližší partnerství jsme spolu měli v Hedě Gablerové, kdy mi hrála tetičku. Byla to výborná práce, protože vzít ji za tetičku bylo naprosto snadné. Ona jí tak stejně už tak trochu byla. Přes ty postavy jsme se sblížili ještě o to víc.

U dam se to sice tají a u hereček zvlášť bývá věk citlivé téma. Přesto, měl jste někdy pocit, že přibývajícím věkem nese těžce, že se bojí stárnout?

Ne. Z mého pohledu opravdu ne. Pro mne ani nestárla, ale zrála. Vidím ji pořád stejně. Ona se také pořád stejně chová, nezměnila se. Někdo s věkem třeba zahořkne, hýčká si své mindráky, ale Jiřinka je pořád stejná. I když má potíže, postěžuje si, to je samozřejmé, ale neřuká. Je to strašně silná ženská a má jednu vzácnou vlastnost. Dokáže přijímat věci tak, jak přicházejí a vyrovnat se s nimi. Přestože třeba zažila v divadle časy, kdy nebyla právě ve flóru, protože se nikdy například netajila svou nepřízní ke komunistům a tak přednost dostávaly jiné kolegyně.

Jaká je jako partnerka na jevišti?

Je to dobrý duch, který mezi nás přijde. Cítíte, jak se rozšíří nějaká úcta, kterou k ní mají i mladí, což nebývá vždycky jejich zvykem. Ale setkání s ní a vnímání jejího výkonu na jevišti nepůsobí jen přes rampu, ale i zpětně na nás všechny na jevišti.

Hello, Dolly, Tři mušketýři... Osmdesátiny oslavila paní Prošková už před dvěma lety, ale stále hraje. Jaká je jako herečka?

Dá se na ni stoprocentně spoleh-

S Jaroslavem Záděrou, Zdeněkem Junákem a Veronikou Poláčkovou v komedii *Slaměný klobouk*, režie: Zdeněk Černín

nout. A její vyzrálé umění mluví samo za sebe. V jejím životopisu nenajdete sice moc velkých rolí, byla vždycky ten povytvářecí, kádr, který každý vnímá, ale říká se mu, aby zůstal na místě, kam ho posadili a moc nevyčůhuval. Dneska už vlastně nemusí hrát, ve svém herectví je tak daleko, že stačí, když přijde na jeviště a je tam. Ale přesto, že vzhledem k věku přece jen dostává menší roličky, stačí jeden výstup. Jako například její inspekční sestra v *Přeletu nad kukaččím hnízdem*, kde v těch pár větách stojí naprosto pregnantní postava. Nebo v *Hello, Dolly*, kde ji režisér Gustav Skála obsadil „jen“ do jednovýstupové role, ale do postavy, která nese poselství celé hry. A i když jde podle některých o plytký muzikál, s Jiřinkou tam najednou skutečně vchází životní moudrost. Hlavně však věřím, že její práce v divadle nekončí. Protože zájem o ni mezi režiséry je.

Jiřina Kubešová,

foto: jef Kratochvil a Tino Kratochvil

S Erikem Pardusem v komedii *Slaměný klobouk*, režie: Zdeněk Černín

Na konci se přihlásí i válka

Předností uměřeného, leč divadelně nijak obrazoboreckého kusu je hlavně herecká perfekce. Všichni jasně, pevně a přesně rysují své charaktery, at už jde o prohrané studenty či bláznivé pedagogy. Tato rozpuštělost má ovšem pevné kontury a nikdy se nerozpíje do nekoordinovaného třesnutí.

Tečku starověsky úsměvné inscenace tvoří názvuky blížící se války. Zlověstné přelétávání bombardérů stočí tento libežný obrázek do němle připomínky osudu generace, jejíž mládí rámovalo totalitní nasazení, zavřené školy a nacistický teror. Bodne vás však až na konci, jinak je kus příjemným návratem do času, kdy na střední škole ještě bývala psina prostá jakékoliv zlomyslnosti a vulgárnosti.

Luboš Mareček, MF Dnes, 16. 9. 2010

VENKU PRO ČECHY LÉPE NEŽ S NIMI

Městské divadlo v Brně rozezvukuje osudy malíře Alfonse Muchy

Dalším velkým, takřka autorským dílem Šimona Cabana – rezie, choreografie, scéna, libreto – se stala velká freska *Muchova epopej* v Městském divadle Brno. Na „vizuální hudební divadelní zážitek“, jak zní oficiální charakteristika, povýšil inscenaci Aleš Březina. Představovat autory není asi třeba. Caban, znám z *Pražské pětky*, zejména z *Baletní jednotky Křeč*, je všestranným jevištním tvůrcem. Březina se proslavil nejenom hudbou k filmům Jana Hřebejka, ale především operou *Zitra se bude...* (libreto Jiří Nekvasil) – pro Soňu Červenou v roli Milady Horákové. Červená přijela s Vlastimilem Harapesem na brněnskou premiéru *Muchovy epopeje* a spolu s ostatními návštěvníky byla svědkem dalšího hudebně scénického díla, kterým Městské divadlo Brno dlouhodobě přehazuje všechno, co se u nás v této oblasti děje.

Vlastně o věcném rozporu velikosti jedinců a čecháčkovství většiny je i běh života světového malíře, doma terče pomluv. „V Paříži se mi pro Čechy pracovalo lépe než mezi nimi...“ posteskli si Mucha. „Nedostatek vědomosti nahrazuje se arogancí a zpuštěností. Proto je tu tak mlhavo...“ Nic vám to nepřipomíná? Kundera, Salivarová, Škvorecký, Haas, Voskovec, Forman, Martinů, Kubelík... Kdo neskáče, není Čech?!

Muchova epopej provází Alfonse krok za krokem od jeho rozhodnutí stát se malířem přes Paříž a New York až po návrat do vlasti, na práh tvorby životního cyklu velkých pláten oslavujících historii Slovanů a jejich mýtů. Není náhodné, že se také o ty obrazy Češi hádají dodnes, aniž je Praha schopna naplnit Muchovu závěť.

Síla *Muchovy epopeje* proudí z vizuálního, choreografického a hudebního plánu. Caban se nechává malířovými obrazy a kresbami jen inspirovat. Prostor člení na vlastní velkolepé kompozice. Náznak nahrazuje kopie nedostupných originálů. V Březinově hudbě objeví vnímavé ucho ve velkých orchestrálních kompozicích názvuky monumentalismu dozrívajícího romantismu a nastupujícího impresionismu, ale i naše odkazy minulosti, například v provokativních sólech bicích.

Vlastenectví a vlastenčení

Zaslechť jsem již o přestávce v kuloárech, jak nemuchovským Alfonsem je Michal Istenik. Na rozdíl od originálu přece žádný krasavec. Platí o něm ale, co o Cabanově scéně: žádná kopie. V celku ovšem skvělý hráč deklarování rozdílu mezi vlastenectvím a vlastenčením. Rekl bych – odstíněno Isteníkem znamenitě. Z dalších figur chvála Markétě Sedláčkové v rolích Muchovy životní lásky Marie Chytilové a frockovské Sarah. A také Stanislava Slováka v postavě nespoutaného impresionisty Gauguina, Jaroslava Matějky coby

malíře Marolda. Proti jejich velikosti přízemnost a zákeřnost čecháčka Vroubka v pojetí Tomáše Saghery.

Vstup do nové divadelní sezony je to náramný. Po *Škole základ života* Hany Burešové pro nejširší diváckou obec je Cabanův a Březinův výlučný hudebně dramatický tvar. Vlastenecký!

Jiří P. Kříž, Právo, 20. 9. 2010

MUCHOVA EPOPEJ JE NA JEVIŠTI AKTUÁLNÍ, ALE NE KVŮLI TAHANICÍM

Se zajímavým projektem vyrukovalo o víkendu Městské divadlo Brno. Inscenace *Muchova epopej* se točí kolem věhlasného malíře v trochu jiném duchu. A diskutovaného cyklu se v něm nedočkáte.

Životních osudů ivančického rodáka a nesmlouvavých uměleckých i národnostních postojů génia, který dobyl svět, si všimá nezvyklé hudební představení libretisty, režiséra a scénografa Šimona Cabana. Hudbu k *Muchově epopeji* napsal Aleš Březina. A v bezmála třihodinovém představení muziky není málo, je téměř vsudypřítomná.

Tvůrci nazvali *Muchovu epopej* v podtitulu vizuálním, hudebním a divadelním zážitkem. A je možná zbytečně spekulovat o žánru. Bude však užitečné poznamenat, že v Brně nestvořili muzikál ani operu – diváky nečekejá jediná zpívaná pasáž. Nejde ani o melodram, ale o svérázné divadlo, v němž příběh postupuje výtečnou hudbou, která tu zdaleka jen nekoloruje dění na jevišti. Březinova zdařilá muzika často plní náladotvornou funkci, jindy popisuje prostředí, což je ve velkou neukaceňem představení velkou devizou. Mistry muzikant Březina vede diváka za vyprávěčem Cabanem a výsledkem je opravdu přitažlivý hudebně-divadelní odér.

Talantovaný a pracovitý muž

Caban se snaží vytvořit fresku z osudů výjimečného muže, jehož život byl prostý milostných afér, drastických peripetií či osudových tragédií. O to těžší úkol měl, když se snažil modelovat dramatický materiál z portrétu plíného, talantovaného a pracovitého malíře, který je oddaný národnostní otázce Čechů a světu Slovanstva zpočátku více než celoživotní lásce Marii.

Caban vytahuje z Muchovy biografie zejména jeho ryzí charakter a nezákladnost, nesobeckou povahu, kterou předhazuje publiku v širších souvislostech. Tady nejde jen o geniálního secesního tvůrce, jehož plakáty zná každý. Ve scénáři konturuje momenty hrého češství, obecný svérápnosti a osobního života, dožitovní odanost rodné vlasti a národu. Co na tom, že mnohé z těchto témat zní současníkům starověsky a pateticky. Čestnost, pracovitost v kontrastu s prospěchářstvím (šplhavý Muchův kolega a později úspěšný politik Vroubek) a neústupná služba krásě jsou vlastně nadčasové stejně jako nepolevující nádhra Muchových plakátů, pláten a skic.

Žádné utápění v ornamentech

Caban v zaldněném představení umně přeskupuje scény. Kromě portrétování slavné herečky Sarah Bernhardtové nikdy na jevišti nepustí Muchovu ornamentálnost, aby se v ní neutopilo ústřední sdělení. Nedočkáte se jediného použití obrazové reprodukce, ale toliko náznaků monumentálních pláten.

Tohoto srdcatého chlapíka v moravské vyšivané haleně zná celý svět z jeho fantastických ozdob a kurdliněk, plákatových Gismond, dodnes vyráběných prstenů, broží a náhrdelníků. Tento celosvětový úspěch byl výsledkem nejen Muchova mimořádného nadání a píle, ale také lidským ustrojením a v tom je Mistr možná zářivější než jeho fascinující obrazy a šperky. To je krédo inscenátorů. Caban končí Muchovu jevištní pouť kolem roku 1910,

Městské divadlo Brno

Disney's and Cameron Mackintosh's

MARY POPPINS

SUPERCALIFRAŽILISTIKEXPIALIDÓZNÍ MUZIKÁL

„VEZMĚTE SVÉ DĚTI,
VEZMĚTE VNOUČATA
A VEMTE I SVÉ RODIČE,
BUDETE SE MÍT SKVĚLE!“

Liz Mitchell - Broadway News, NY

V titulní roli

Alena Antalová
Radka Coufalová
Johana Gazdíková

Od listopadu 2010
na Hudební scéně

This production is presented by permission of JOSEF WEINBERGER LIMITED
On behalf of MUSIC THEATRE INTERNATIONAL of New York

kdy začal na zámku Zbiroh vytvářet proslulou *Slovanskou epopej*, o níž se dnes přetahuje Praha s Moravským Krumlovem. O tento fakt se zbytečně dlouhý a po čase divadelně trochu jednotvárný kus nijak netočí. A je dobře, že Caban a Březina vzpomněli slavného Moravana ve zcela jiném duchu, než jak je dnes zprofanovaný či medializovaný.

Luboš Mareček, MF Dnes, 20. 9. 2010

MUZIKÁLOVÁ POLITICKÁ SATIRA

Již šest roků nabízí Městské divadlo Brno na moderní Hudební scéně pestrý, realizačně kvalitní, obecněstvem vyhledávaný a odborníky oceňovaný repertoár světových muzikálů, klasických operet a zejména novinek z vlastní autorské dílny. K nim se dá přidat nyníjší nastudování předlohy básníka Jiřího Žáčka a skladatele Zdenka Merty *Ptákoviny podle Aristofana*.

Podobně jako ve známějších hrách (*Mír, Lysistrata*) vzal si antický komediograf v *Ptáčích* (414 př. Kr.) na mušku dobové poměry rodných Athén, takže je dnes třeba přistoupit ke vhodným úpravám. Režisér a ředitel MdB Stanislav Moša tento text nastudoval už na JAMU (1982) a Žáčkovu citlivou, vtipně veršovanou adaptaci uvedl krátce před Listopadem v pražském Národním divadle (1989). Letošní inscenace prokázala, že si tato jen mírně inovovaná verze zachovala srozumitelnost, ideovou aktuálnost, zábavnost i diváckou přitažlivost. Dějové respektovaný aristofanovský příběh dvou kumpánů, agilně pragmatického Primabrabchose (Martin Havelka) a pasivnějšího Doufaliona (Tomáš Sagher), kteří demagogicky přimějí opeřence k vybudování vzdušného Mrakotakohradu, postupně ovládnou jejich svobodnou říši a obratně manipulují dokonce s Olympany, celkem zdařile kloubí několik žánrových rovin. Kompaktnější první půle předestírá především metaforickou pohádkovou podívanou, když na vertikálně členěné krkolomné výpravě Christopha Weyerse v invenčních kostýmech Andry Kučerové a choreografii Anety Majerové sledujeme při živě hrajícím orchestru Dana Kalouska vynalézávé etudy nápadně nalíčených, ba skutečně létajících ptáčích příslušníků.

Roztříštěnější část druhá s infiltrací prospěchářských lidských týpků i bohů do jejich rozkládající se society je pak více zacílena k domácímu dnešku: v kabaretní poloze, avšak bez karikující podbízivosti, spíše v náznacích a narážkách, satiricky reflektuje naši politickou scénu. Početné alternované obsazení (připomeňme eruptivní Slepici Zdeny Herfortové a polyglotního Laureáta Erika Parduse) sklízí potlesk na otevřené scéně. Nedlouhý večer pobaví i zamrazí.

Vít Závodský, Týdeník Rozhlas, 14. 9. 2010

ŽÁDNÝ STRACH PŘED VTIPNÝM BULVÁREM

Dramaturgicky pestrá nabídka Činoherní scény Městského divadla Brno dbá na repertoárovou vyváženost náročných a oddechových titulů. K těm druhým se po Veberové konverzačce *Bilbec k večeri* přidala jarní premiéra frašky Robina Hawdona (nar. 1939) *Perfect Wedding* (1994), v novém svižném přetlumočení Jana Šotkovského nazvaná *Dokonalá svatba*. Při sledování delšího úseku tak volně navazuje na linii tamních úspěšných francouzských či angloamerických zápletkových komedií typu *Brouk v hlavě* nebo *Vydrž, miláčku!*

R. Hawdon je komerčně zdatný všestranný britský spisovatel (mj. tvůrce dvou románů) a divadelník věnující se jevištnímu, filmovému a televiznímu herectví i režii. Z dvacítky jeho her u nás několik souborů včetně amatérských uvádělo právě jen světoznámou *Dokonalou svatbu*, existující ve více autorských verzích. Děj dvojdi-

né komorní předlohy nevelkého obsazení snadno splňuje klasické „pravidlo tří jednot“, ba její jevištní čas se kryje s reálným. Proběhne v útulném apartmá venkovského hotelu během rušného předšňátkového rána a komediálně nosná lechtivá výchozí situace připomíná např. Feydeauovu více nežli stoletou *Dámu od Maxima*: Ženich s kocovinou amnézií po proflámané noci se probudí v posteli po boku neznámé dívky, z čehož podle osvědčených principů žánru vyplynou rozličné záměny, výmluvy a nedorozumění ústící do závěrečného paradoxního konce, resp. šance na nový začátek.

Překládající dramaturg s kolegyní Klárou Latzkovou a režisérem Stanislavem Slovákem, postupně se prosazující zatím v oblasti muzikálové (*Jánošík, Sněhurka a sedm trpaslíků*), zručně zkonstruovaný text mírně zkrátí a upraví, takže jeho rychlé lakonické repliky poskytlý předpoklad pro nedlouhý, dynamický večer, jehož ztřeštěnosti našťěští divákovi ani nedovolují uvědomit si absenci nějaké hlubší myšlenkové roviny. Autorem vyžadovaná, přijatelně popisná neměnná výprava Jaroslava Milfajta (kostýmy navrhla Andrea Kučerová) s hojně využívanými dveřmi, náznakem dělicí stěny a imaginárním zrcadlem směrem do hlediště umožňuje potřebnou simultaneitu výjevů s různými konstelacemi postav v obou místnostech. Hned zpočátku nasazuje režie prostřednictvím spolehlivé aktérské souhry hbité tempo a nevulgárně vkusně nastudování s řadou gagových výstupů (kalhoty oblečené obráceně, skok „skrz zed“ aj.) si dokáže udržet rytmus, gradaci a prozatím též neextemporující ukázněnost.

Až hraniční nasazení uplatnil hned od expozice Milan Němec jako ženich Bill. Zprvu zděšeně a hystericky zmatkuje z ranní ložnicové přítomnosti sympaticky upřímné, milé a příjemné Judy (Hana Holíšová) a poté se beznadějně zaplétá do pasti kamuflujících líž sklížeje též potlesk na otevřené scéně. Dobrým typovým kontrastem je mu uměřenější a chlapčtější přítel i svatební svědek Tom Petra Štěpána, postupně propadající cholerickým zachvatům žárliveckého vzteku. U nevěsty Rachel vystihla Lenka Janíková její středostavovskou upjatost a komandérskou autoritativnost. Ve figure eroticky svůdné, do intrik se zapojující pokojské Julie se představila čerstvě angažovaná Lucie Zednicková, naivní, dekorum zachovávací nevěstinu matku Dafně v různých kostýmků a klobouku ztělesnila Irena Konvalinová, epizoda magořího ředitele hotelu Duponta připadla Zdeňku Burešovi.

Anglická „třeskutá komedie“ *Dokonalá svatba* má v solidním brněnském provedení všechny předpoklady stát se titulem publikem zasluženě vyhledávaným a po příkladu svých zdejších žánrových předchůdců dlouho reprizovaným.

Vít Závodský, Kam, září 2010

ÚŽASNÉ MAGICKÝ MUZIKÁL MARY POPPINS

Po mimořádném ohlasu muzikálu *Čarodějky z Eastwicku* či *Bidníci* připravuje Městské divadlo Brno ve spolupráci s Cameron Mackintosh Ltd. a Walt Disney na listopad tohoto roku magickou show doslova pro celou rodinu. Bude jí muzikál *Mary Poppins*.

Příběh se odehrává v Londýně a jeho hrdinkou je originální vychovatelka Mary Poppinsová. Mary se zjeví na přání malých dětí Banksových, jimž rodiče – zejména otec, sucharský bankovní úředník – nevěnují příliš pozornosti. Děti si tedy doslova vysní zcela jinou chůvu, než by si rodiče představovali. Tato zvláštní bytost s kouzelnými schopnostmi prozáří jejich svět hravostí a fantazií, zcela převrátí striktní a přísný řád Banksovic

Pokračování na straně 34

SOFOKLES OIDIPUS KRÁL

ANTICKÁ
TRAGÉDIE
O SEBEPOZNÁNÍ

PŘEKLAD

JAN SKÁCEL

REŽIE

STANISLAV MOŠA

HUDBA

ZDENEK MERTA

SCÉNA

JAN DUŠEK

KOSTÝMY

ANDREA KUČEROVÁ

Městské divadlo Brno

V TITULNÍ ROLI
JIŘÍ MACH

domu a nakonec dokáže změnit i samotné rodiče. Městské divadlo Brno nejenže uvede *Mary Poppins* jako první v Čechách, ale je teprve šestým divadlem na celém světě, které získalo práva na tuto jedinečnou produkci. Udělení těchto práv totiž předpokládá jednak nebývalé technické vybavení divadla, a především mimořádnou technickou vybavenost všech účinkujících.

Listopadový vstup *Mary Poppins* na české jeviště tak bude událostí nejen pro muzikálové fajnšmekry, ale i pro všechny, kteří touží po nápadité, poutavé, strhující hudební show pro malé i velké. Těšit se můžete na efektní scénografii s řadou magických triků, náročná taneční čísla a na jednu z nejlepších českých hereček – Alenu Antalovou v titulní roli, kterou režíruje její kolega, čerstvý laureát Ceny Thálie Petr Gazdík.

TU NEJLEPŠÍ CHŮVU PRO VAŠE DĚTI NAJDETE V DIVADLE

Nevidaná kouzla a triky v nové muzikálové komedii *Mary Poppins* učarují dětem i dospělým

Manželé Banksovi z Třešňové ulice nemají dost času pro své děti. Sehnat jim chůvu? Zdá se to být nemožné, nikdo totiž z jejich jinak hodnými dětmi nemůže vydržet. Když už rodina začne propadat zoufalství, objeví se osůbka opředaná mnoha tajemstvími...Jediné, co o sobě prozradí, je: „*Jmenuji se Mary Poppins a jsem prakticky dokonalá...!*“ Už v listopadu s ní zažijete neobyčejná dobrodružství na Hudební scéně Městského divadla Brno. Mnoho neuvěřitelných kouzel a triků v příběhu nejslavnější chůvy všech dob, chůvy, která přiměje i vás podívat se na svět jinýma – dětskýma očima...Víc už o nejoblíbenější světové muzikálové komedii současnosti *Mary Poppins* sama představitelka titulní role Alena Antalová a režisér inscenace Petr Gazdík.

Přiliš zanepřázdňení rodiče, co nemají čas na své děti. To je v dnešní době přece dost aktuální téma samo o sobě, že ano?

AA: To je fakt.

PG: Myslím, že je to aktuální téma stále a nejenom to! *Mary Poppins* přichází do světa dospělých, lidí, kteří už zapomněli na své sny, nápady, plány a uvěřili, že tím nejdůležitějším v životě je vydobýt si dobré postavení, moc a peníze. Už dávno zapomněli na to, jaké potěšení může být třeba obyčejné pouštění draka. *Mary Poppins* dokáže všechny přesvědčit, že zážitky, které prožíváme, jsou tím, co nás nejvíce spojuje i naplněny...

Čím si získá slavná *Mary Poppins* téměř okamžitou přízeň dětí je víc než zřejmé, řekněte mi ale, co přitáhlo k této pohádkové postavě Vás?

AA: Nezdá se mi, že by *Mary* byla typicky pohádkovou postavou. Samozřejmě, dokáže toho mnohem víc než my – obyčejní smrtelníci – protože je kouzelná. To ale není to nejcnější. Jistě, dětem to bude ohromně imponovat, ale myslím, že její hlavní předností je, že jim dokáže rozumět, i když je „velká“. To na ní obdivuji i já a to je tím magnetem, který mě k ní přitahuje. Na inscenaci samotné mě pak láká to, že ji bude režírovat Petr Gazdík. Jsem na něj moc zvědavá, protože jako režiséra ho ještě neznám.

PG: *Mary Poppins* není pohádkovou bytostí v pravém slova smyslu. Já ji spíše přirovnávám k bytosti podobné např. Darrylu van Hornovi z *Čarodějek z Eastwicku* – ano, je magická či umí létat, ale přichází do reálného světa obyčejných lidí, do světa velmi podobného tomu našemu, aby tu vykonala nějaké „svět“ poslání. Na rozdíl od Darryla však nezištně! Nejvíce mě tedy poutá nikoliv „pohádkovost“, ale spíš úžasná poetika příběhu, který je navíc plný kouzel a humoru.

Kniha herečky a spisovatelky P. L. Traversové, podle které vznikl v roce 1964 slavný film, je patrně na-

ším dětem známá. Odkud se ale vzalo divadelní zpracování? Dějová linie zůstává nejspíš stoprocentně zachována, v čem je ale onen muzikál na divadle jiný než film anebo román?

AA: Muzikál jsem zatím neměla možnost vidět, takže odpověď na tuto otázku přenechávám povolanějším...

PG: Ano, příběh zůstává stále velmi podobný, i když při bližším ohledání najdeme mnoho odlišností. Když vznikl mj. nejslavnější a nejspěšnější Disneyho film, byl muzikálový producent Cameron Mackintosh mladý chlapec, a již tehdy zatažouli převést tento film do divadelní podoby. Podařilo se mu však získat práva až v roce 2000 a divadelní *Mary Poppins* spatřila světlo světa v Londýně roku 2004. Od té doby je tahle inscenace považována za nejspěšnější světový muzikál současnosti, a to i přesto, že byl uveden premiérově pouze pětkrát – v těch největších muzikálových metropolích. Brněnská premiéra bude tedy teprve šestou v pořadí a bude prvním uvedením ve střední Evropě. Divadelní verze je mnohem více hudební, dynamičtější a rozhodně magičtější než film.

Fantazie, kouzla a čary...Co všechno dokáže brněnská *Mary Poppins* na jevišti předvést?

AA: Jako *Mary* si třeba zaletám nad hlavami diváků...

PG: *Mary Poppins* dokáže vše, co si jen dokážeme představit a přát...Nechte se překvapit!

Muzikál je o dětech. Kde jste hledali představitele dětských rolí? Co musí tihle malí herci na scéně zvládnout?

AA: Nejsem si jistá, že je zrovna o dětech. Spíš o nás dospělých. Ale máš pravdu, dvě děti tam mají velké role. Představitelé Michala a Jane jsme hledali prostřednictvím náročných konkurzů. Děti musí zpívat, tančit, stepovat a musí být také výborní herci!

PG: To je pravda, muzikál není jen o dětech. Děti jsou zde zprostředkovateli „čistého“ vidění světa, skrze je – a s pomocí *Mary Poppins* – dokážeme my, dospělí, spatřit podstatu světa. Rekl bych tedy, že příběh je hlavně o „dospělých“!

Oba jste rodiči. Využili jste už někdy služeb hlídacích agentur? Anebo máte pro své děti nějakou svou *Mary Poppins*?

AA: Sama se snažím být jejich *Mary Poppins* (s úsměvem). Služeb takových agentur jsme zatím využít nemuseli.

PG: Jsem na tom stejně.

V čem bude nová inscenace pro brněnské diváky – málo či velkého – originální? Předpokládám, že ji uvidí i Vaše děti. Proč je do divadla vezmete?

AA: Možná je trochu netradiční žánrově. Je málo takových představení, která nejsou typickou pohádkou, a přitom jsou určena dětem. Naše děti ji určitě uvidí. Už teď se těším na to, jak budou vykulené a nadšené... Už abych je viděla sedět v hledišti. Musí to být přece pecka mít maminku *Mary Poppins*, no ne?

PG: Vyráždil jsem v divadle. To bylo pro mne vždy zdrojem úžasných vědomostí a neuvěřitelných zážitků. A tohle bych přál prožít i svým dětem. Věřím, že „naše“ *Mary Poppins* pohladí divákům, malým i velkým, jejich duši.

Rozhovor pro časopis Avion Shopping Park Brno, léto 2010

BRŇANÉ SI PODMAŇJÍ EVROPU

Brněnské Městské divadlo zaplňuje hlediště obou svých velkých scén – tedy navzdory okolní mezinárodní ekonomické krizi – trvale a bez problémů. Nápadité nevšední (i lákavý!) reportáže totiž stejně jako spíčkové výkony srovnatelné s mezinárodní úrovní jsou zárukou, že divák odchází z představení vždy spokojen. Dramaturgie však nespěchá jen na osvědčené programové „trháky“, brněnské Městské divadlo dokonce jako jedna z mála

scén u nás aktuálně reaguje i na celospolečenské, ne vždy jen libivé problémy. Typickou ukázkou bylo nedávné nastudování moudře i aktuálně pojatých *Ptákovin* podle starověkého klasika Aristofana.

Své publikum si brněnský multizánrový divadelní soubor dlouhodobě nachází také ve světě. Špičkovým výkonům umělců a jejich talentu s obdivem aplaudovalo obecenstvo téměř všech zemí Evropy, do mnoha koutů kontinentu jsou Brňané zváni opakovaně. Je tomu tak i letos. Na jednu z nejprestížnějších přehlídek v Lucembursku, vzdálenou od jihomoravské metropole téměř tisíc kilometrů, tedy něco přes devět hodin jízdy autem, byl soubor pozván i letos. Tamní Festival de Wiltz byl založen v roce 1953 jako přírodní amfiteátr s impozantními kulisami zámku. Každý rok se tam střídají vyhlášené divadelní ansámby, slavné orchestry i znaменití umělci z celého světa. Jediným společným jmenovatelem všech zúčastněných je hudba, a to v jakékoli formě. Hraje se tam klasika, jazz, opera, komorní hudba, ale i world music. Podobně jako ve východočeské Litomyšli během operního festivalu Smetanova Litomyšl se také amfiteátr ve Wiltzu pyšně od roku 1991 odnímatelnou střechou; jeviště a zároveň tisíc diváků v hledišti lze tak skrýt před případným deštěm. Největší doménou místa však zůstává mimořádně kvalitní akustika.

Na renomovaných wiltzských slavnostech hudby se Městské divadlo Brno poprvé představilo roku 2002 koncertním představením *Golden Broadway*. Od té doby je pravidelným festivalovým účastníkem. Úspěšně tam byly pod hlavičkou brněnského divadla uvedeny i muzikály *Evita* (2009), *Cabaret* (2008), koncertní představení *Magical Broadway* (2007), *Hair* (2006) či *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť* (2005). Pro letošní rok, na popud zahraničního producenta, vznikla nová verze mimořádně úspěšného muzikálu v německých zemích – romantické hudební pohádky *Kráska a zvíře* v režii šéfa brněnské scény Stanislava Moša. „*Nikterak levné listky v ceně až pětasedesát euro nebránily účastníkům festivalu muzikál navštívit, „sdělila nám tisková mluvčí úspěšného brněnského souboru Lucie Broučková. „Amfiteátr byl plně obsazený a po skončení slavnostního představení se nešetilo chválou.*“

Nejnovější verze muzikálu *Kráska a zvíře* vznikala v Brně, přestože většina účinkujících pochází ze sousedního Německa. „*Až na čtyři umělce z našeho divadla jsme herce pro tento muzikál vybírali několikadenními konkurzy ve Vídni a Hamburku už na jaře letošního roku,*“ upřesnila produkční muzikálu Eva Hrbáčková. „*Zkoušet jsme začali na konci června ve zkušebnách Městského divadla. Realizační tým i desetičlenný orchestr je až na chorvatského choreografa Igora Barberice kompletně zastoupen lidmi z našeho divadla. Inscenaci jsme pochopitelně nerealizovali jen pro festival ve Wiltzu. Po reprízách na této přehlídce jsme muzikál uváděli na turné po Německu, Švýcarsku, Rakousku a v Itálii. Nyní máme nasmlouvaných celkem 84 repríz až do března 2011. Náš zahraniční producent však operativně domlouvá ještě další uvedení.*“

Muzikál *Kráska a zvíře* se nyní hraje ve světě v němčině a s převážně německým obsazením, ovšem brněnští diváci se již mohou těšit na verzi českou. V listopadu příštího roku bude totiž na Hudební scéně uvedena premiéra s populárními brněnskými tvářemi.

Haló noviny, 2. 9. 2010

MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO

– DIVADLO, KDE VZNIKAJÍ NEJKVALITNĚJŠÍ MUZIKÁLY V ČESKÉ REPUBLICE

V pořadu Českého rozhlasu 6 *Aréna*, který nese podtitul *Magazin o kulturní politice a politické kultuře*, zazněla 1. září 2010 zajímavá debata o muzikálu jako specifickém fenoménu soudobého českého divadla. Jako hosty pořadu uvítala moderátorka Markéta Ševčíková známého teatrologa Josefa Hermana, autora a dramaturga muzikálů Patrika Fridrichovského, textaře a libretistu Michaela Prostějovského a po telefonu byl přítomen i ředitel Městského divadla Brno Stanislav Moša.

Debata se po celou dobu věnovala klíčové otázce, do jaké míry je současná muzikálová produkce kvalitní a co kvalitu muzikálů v naší zemi nejvíce ovlivňuje. Michael Prostějovský velmi trefně podotkl, že aťou i omegou špičkové divadelní produkce jsou perfektně vyškolení herci a připomněl také důležitost finančních aspektů. V tomto směru ocenil zásluhy Městského divadla Brno i Josef Herman a vyjádřil myšlenku, že naše divadlo patří k naprosto vyjimečným scénám: „*I u nás existují výjimky – musím zmínit Městské divadlo v Brně, které muzikálově herectví pěstuje, pracuji na tom a je to znát. Pak si mohou troufnout na tituly, které by se v Praze ani technicky zahrát nedaly, nebo jenom velmi obtížně.*“ Dodejme jen, že Josef Herman mohl mít na mysli například nedávno nastudované muzikály světového formátu *Hello, Dolly!*, *Mozart!* nebo *Probuzení jara*, za jehož režii získal Stanislav Moša hlavní cenu Divadelních novin v oboru hudební divadlo za rok 2009.

Autoři příspěvků považují za jeden z nejmarkantnějších rozdílů mezi českými a světovými zahraničními produkcemi především vysoké herecké školení interpretů. V tomto kontextu se Městské divadlo Brno ztotožňuje s vysokou kvalitativní laťkou nastavenou na West Endu a Broadwayi. Jak připomenul Stanislav Moša, Městské divadlo Brno má unikátní herecký soubor a ocenil také pedagogické působení Janáčkovy akademie múzických umění v Brně, kterou prošla naprostá většina herců Městského divadla: „*Specifikum našeho divadla je v tom, že rozvíjíme činoherní i muzikálovou uměleckou úroveň našich interpretů, protože ročně připravujeme pět činoherních a pět muzikálových premiér a herci, respektive zpěváci (já je ne-rozlišuji), se střídají – jednou hrají v činohře, podruhé v muzikálu a Janáčkova akademie každým rokem vypouští čím dál tím lepší talenty z tohoto oboru a já je nepřijímám jako absolventy muzikálového herectví, ale jako herectví obecně. Nechci, aby to vypadalo, že se chlubím,*

Aristofanes, Z. Merta, J. Žáček: **PTÁKOVINY PODLE ARISTOFANA**

Jean Anouilh: **BECKET ANEB CEST BOŽÍ**

Robin Hawdon: **DOKONALÁ SVATBA**

Nejvýraznější tvůrčí počín

(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plakát, program atp.)

Nejpopulárnější inscenace sezony (zaškrtněte)

Thomas Bernhard: **SILA ZVUKU**

Michael Kunze, Sylvester Levay, MOZART!

V. Cejpek, Z. Špa, J. Šotkovský, D. Štrunc: **BETLÉM**

F. Wedekind, S. Sater, D. Šnek: **PROBUZENÍ JARA**

Francis Weber: **BLBEC K VEČERÍ**

Jerry Herman, Michael Siewart: **HELLO, DOLLY!**

Zdeněk Merta, Zora Jandová: **NAHÁ MUŽA**

KŘÍDLA 2009/2010

Nejpopulárnější herec sezony

Nejpopulárnější herečka sezony

Jméno:

Adresa, (e-mail):

Anketní lístek

vhodte, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
do 30. 11. 2010.

Městské divadlo Brno,
Lidická 16, 602 00 Brno
komerční odd.: +420 533 316 410

ale když k nám přijeli kolegové z Londýna, aby se podívali na Olivera! a Čarodějky z Eastwicku, nebo kolegové z Vídne na Mozarta!, tak jsou to pro ně představení srovnatelná s těmi, která se hrají na West Endu a na Broadwayi. Myslím si, že povinností každého ředitele je prostě dělat to, na co má a když na to nemá, tak by to dělat neměl.“ Vyjimečně postavení Městského divadla Brno ocenil i Patrik Fridrichovský: „My jsme sem byli pozváni na diskusí, která má být o kvalitě. Ne náhodou je brněnské divadlo tak kvalitní, protože má schopného manažera, schopného organizátora a schopného divadelníka.“ To potvrzují i slova teatrologa Josefa Hermana, který spatřuje velkou zásluhu na mimořádném postavení Městského divadla Brno mezi ostatními českými muzikálovými scénami v České republice právě ve vynikajícím a progresivním vedení uměleckého souboru i divadla jako celku, které u většiny ostatních divadel zaměřených na muzikál nenachází: „Problém je v tom, že je málo ředitelů jako je Stanislav Moša, problém je ve vizi divadel, v určitém plánu, co vlastně dělat a v určitých estetických kritériích.“ Svůj obdiv k Městskému divadlu Brno připojil i Michael Prostějovský: „Karlínské divadlo a Městské divadlo Brno je jediný formát velkého muzikálu superlativu, které známe z Londýna, Broadwaye a Německa.“

Pořad Aréna, Český Rozhlas 6, 1. 9. 2010

PETR HLOUŠEK: KRESBY A DIVADELNÍ PLAKÁTY

Vystudovaný brněnský grafik Petr Hloušek se v začátcích své tvorby věnoval počítačové grafice, figurální kresbě nebo návrhům pro golfové studio. Od roku 2005 spolupracuje osmatřicetiletý umělec s Městským divadlem Brno, pro které vytváří plakáty k inscenacím a se svým týmovým kolegou Daliborem Černákem i scénické projekce. Podílel se takto už na projektech *Magical Broadway*, *Jazz Side Story*, *Markéta Lazarová*, *Amfitryon*, *Smrt Pavla I.*, *Orfeus v podsvětí*, *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť* nebo *Červený a černý*. Mimo tuto scénu vytvořil také návrh scény pro Goldflamovu inscenaci *U Hitlerů v kuchyni* v pražském Divadle v Dlouhé nebo komiksové kresby pro Mošovu inscenaci *Sugar* nastudovanou se souborem ve slovinštině Lublani. Nejnověji Hloušek připravil scénickou fotomontáž k muzikálu *Kraska a zvíře*, se kterým Městské divadlo Brno po premiéře v Lucemburku vycestuje na turné po Evropě. V současné době Petr Hloušek pracuje se scénografem Jaroslavem Milfajtem na scéně pro muzikál *Mary Poppins*, věnuje se práci ve studiu DeeCee a pokračuje i v dlouhodobých přípravách na svůj autorský film *Legendy* nížin.

Brněnský deník, 2. 8. 2010

BRNO: PRŮSEČÍK DVOU SVĚTŮ

Jak vidí situaci divadel na jižní Moravě Stanislav Moša

Západní racionalitou je infikované klima českých zemí, obdobně východní emocionalita spouští životní procesy na Slovensku. A my v Brně tedy existujeme právě na oně základní ose mezi oběma těmi rozdílnými světy. Brno v průběhu desetiletí dokázalo vybudovat naprosto ojedinělé divadelní prostředí, které staví na čtyřech základních pilířích.

Tím prvním a nejpodstatnějším je zájem, ba přímo nadšení brněnské obce, jeho obyvatel nad dobrým divadlem.

Druhým pilířem je umělecké divadelní školství pěstované jak na konzervatoři, tak na Masarykově univerzitě, a především pak na divadelní fakultě JAMU.

Třetím pilířem je naprosto unikátní vějíř praktické divadelní nabídky, která je realizována v institucích provozovaných Brnem. Národní divadlo Brno (s výjimečnými soubory opery a baletu – navíc jedinými v Jihomoravském kraji a velkou klasickou činohrou), Městské divadlo Brno (s ojedinělými soubory muzikálu a zpěvohry tvořícími na světové úrovni a s dravou současnou činohrou), Centrum experimentálního divadla (se soubory akčního divadla Husa na provázku, provokujícího HaDivadla a hloubavého Divadla U stolu) a Loutkové divadlo Radost.

Čtvrtým pilířem jsou pak veškeré další a nemalé divadelní aktivity soukromých, poloprofesionálních i amatérských souborů, jejichž činnost společně s divadly zřízovanými městem vytvářejí z Brna meku divadla.

Brno v roli příkladného hospodáře se v poslední době zasloužilo o to, že téměř všechna divadla působí v nových či rekonstruovaných prostorách – například Janáčkova akademie múzických umění disponuje nově rekonstruovaným studiem Marta a v současné době byly zahájeny práce na malém muzikálovém a hudebním divadle na Orlí ulici, které bude slavnostně otevřeno v roce 2012. I pro tuto úžasnou a výjimečnou dispozici divadelních domů, které jsou navíc vzájemně dostupné příjemnou procházkou, se rozhodli ředitelé výše uvedených institucí postupně vybudovat reprezentativní mezinárodní festival Divadelní svět Brno, jehož první ročník právě teď startuje. Ambicí všech zúčastněných není nic jiného než postupně realizovat takový svátek divadelního umění, který by byl srovnatelný s festivaly v Avignonu či Edinburgu.

Divadelní umění je velmi specifické tím, jak je spojeno s místem svého provozování. Na celém světě se každodenně organizují rozličná představení, při kterých jsou v tom nejlépeší slova smyslu místní interpreti oslavováni, a čím menší obec, která je schopna vnímat své divadelní aktivity, tím větší identifikace. V Praze sice mají celou řadu tzv. „mediálních hvězd“, mezi nimiž však skutečně dobré divadelní herce odevzdané svému obecenstvu jen stěží nalazíte. Ale at' si dělají v Praze co chtějí a jak chtějí. My se můžeme radovat ze sluncem prozářeného našeho divadelně jedinečného Brna.

Stanislav Moša, Brněnský deník, 11. 6. 2010

21. října 2010 sehrál náš soubor v Praze v Divadle ABC komedii „Brouk v hlavě“ pro významné obchodní partnery společnosti REXEL CZ s.r.o.

„Nádherný večer s excelentně vybraným představením...“, to jsou slova spokojených hostů.

Nás těší, že se díky partnerství se společnostmi REXEL podařilo do Prahy poprvé přivést „Brouka“, inscenaci, kterou máme na repertoáru již čtrnáctou sezonu.

Partnery slavnostního večera REXEL CZ s.r.o. byly společnosti:
PRAKAB PRAŽSKÁ KABELOVNA, a.s.,
EATON Elektotechnika s.r.o.,
PHILIPS Česká republika s.r.o.,
V-systém elektro, s.r.o. a KOPOS Kolín a.s.

ALSTOM

AutoDrink

PS BRNO

salve finance
BUDOUCNOST JE NYNÍ

ReinGL
plakátovací plochy

cooptel®

TE TEPLÁRNY
BRNO

SNIP & CO
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

deník

Kooperativa
VIENNA INSURANCE GROUP

NEPŘEHLÉDNĚTE!

Poetická oslava vánočních svátků ve známém biblickém příběhu s hudeckou a klezmerskou kapelou na jevišti

BETLÉM

22. - 24.
a 29. a 30. listopadu
na Činoherní scéně

Městské divadlo Brno se stalo teprve 6. divadlem světa, kterému byla udělena práva pro zinscenování slavného muzikálu plného kouzel

MARY POPPINS

19. - 30. listopadu
a 1. - 17. prosince
na Hudební scéně

RÁDIO
Petrov
103,4 FM

MĚSTSKÉ DIVADLO
BRNO

Ředitel:
Stanislav Moša
Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 301
Tel./Fax: +420 533 316 410
www.mdb.cz

DOKORÁN

Šéfredaktor:
Jef Kratochvíl
Tisková mluvčí:
Lucie Broučková
Lidická 16, 602 00 Brno
Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
156. číslo
Vydalo MdB za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR
Uzávěrka: 20. 10. 2010
Náklad 7 000 ks
Titulní strana:
Návrh kostýmu - Simona Rybáková

CONY
CZ

Hana Kovářiková

Návrh kostýmu prostitutky pro hudební inscenaci *Muchova epopej* Simony Rybákové, foto: Jef Kratochvíl

